

J.M. Barrie

PETER PAN ÎN GRADINA KENSINGTON

Peter Pan este, probabil, unul dintre cele mai îndragite personaje ale literaturii pentru copii. Baiețelul care nu a mai vrut să crească și că poate să le arate și altor copii cât de frumos este să traiești în Țara Niciunde, fără parinți, școală și teme, va continua să-și fascineze cititorii de toate vârstele.

Gradina Kensington poate să îi pară unui privitor grabit un simplu parc. Numai că ea ascunde secrete nebănuite. Spiriduși și zâne își dau întâlnire acolo și țin cele mai frumoase baluri. Iar dacă o fetiță mult prea curioasă încearcă să le afle secretele, ea va trebui să se pregatească pentru a primi cea mai mare pedeapsă. Noroc însa că sturlubaticul Peter Pan este întotdeauna acolo unde o fetiță draguță are nevoie de ajutor.

Cuprins

1.MARELE ÎNCONJUR AL GRĂDINII

Fără îndoială că—ţi dai seama şi singur ce greu ar fi să—i urmăreşti aventurile lui Peter Pan, fără să cunoşti Grădina Kensington. Grădina asta se află la Londra, unde locuieşte şi regina Angliei. Şi eu mă duceam acolo cu David aproape zi de zi. Numai în zilele în care arăta din cale—afară de obosit, nu—l luam cu mine. Dar nici un copil n—a ajuns vreodată să străbată toată Grădina, de la un capăt la altul, fiindcă se face atât de repede vremea să te întorci acasă. Şi se face atât de repede vremea să te întorci acasă, din simplul motiv că, dacă eşti un băieţel de vârsta lui David, atunci trebuie să dormi la prânz, între douăsprezece şi unu. Dacă mama ta n—ar fi atât de convinsă că trebuie să dormi între douăsprezece şi unu, ai ajunge, fără doar şi poate, să vezi toată Grădina.

O latură a ei se mărgineşte cu un şir nesfârşit de autobuze, asupra cărora dădaca ta are atât de multă autoritate, încât e de ajuns să ridice un deget în faţa unuia dintre ele şi acesta se opreşte pe loc. Iar ea trece cu tine, nestingherită, de partea cealaltă a străzii. Grădina are mai multe porţi, dar asta—i cea pe care—ai să intri tu. Şi mai înainte de—a intra, stai să schimbi o vorbă cu vânzătoarea de baloane, care—i chiar lângă gard. Ea nu poate să intre chiar în Grădină, nu poate să stea decât acolo, la intrare, pentru că, dacă şi—ar lua mâna de pe grilaj doar o singură clipă, baloanele ar ridica—o numaidecât de la pământ şi—ar duce—o cu ele în zbor. Baloanele o trag întruna, de asta stă cât mai ghemuită. Şi de atâta încordare, faţa i s—a înroşit de tot.

Într—una din zile, am găsit o altă vânzătoare decât cea pe care o ştiam. Şi asta pentru că vânzătoarea de mai înainte se lăsase luată de baloane! Ce rău i—a părut lui David după cea veche! Dar cum ea tot se lăsase luată, barem să fi fost şi el atunci de faţă, s—o vadă!

Formidabil de mare—i Grădina asta, Kensington! Şi are sute de milioane de copaci! Mai întâi şi mai întâi, dai de Smochini. Da—ţi va fi silă să—ţi pierzi vremea cu ei, fiindcă—s dintre acele persoane înfumurate, cărora li se interzice să se amestece cu vulgul. Şi legenda spune că li se zice Smochini numai pentru că sunt îmbrăcaţi atât de dichisit, din cap până—n picioare. De altfel, David, ca mulţi alţi copii, nu le spune decât cu dispreţ „Smochini" sclifosiţilor ăstora! Şi—ai să—ţi dai şi mai bine seama ce fel de obiceiuri şi purtări sunt prin această parte mai sclivisită a Grădinii, dac—am să—ţi spun că pe—acolo unui greier i se zice „greierime". Uneori, se mai întâmplă însă ca vreun Smochin răzvrătit să se caţere pe gard şi să—şi ia lumea—n cap. Cum s—a întâmplat cu domnişoara Mabel Grey, despre care am să—ţi povestesc atunci când vom ajunge la Poarta domnişoarei Mabel Grey. Dar acesta a fost singurul Smochin într—adevăr renumit.

Ne aflăm acum pe Aleea Largă. Aleea asta—i faţă de celelalte cam tot pe—atât de mare, pe cât e tatăl tău faţă de tine. David s—a întrebat chiar dacă n—o fi fost şi ea cumva la început mică şi a crescut apoi şi tot a crescut până când a ajuns cu adevărat atât de mare. Şi dacă nu cumva toate celelalte alei sunt copiii ei. Ba s—a apucat să facă şi un desen, care l—a amuzat foarte mult, şi—n care Aleea Largă plimba o alee mititică într—un cărucior. Pe Aleea Largă ai să—i întâlneşti pe toţi cei pe care merită să—i cunoşti şi care au de obicei şi câte un om mare pe lângă ei, ca să—i oprească să calce pe iarba umedă şi să—i pună să stea urgisiţi la colţul unui scaun, dacă s—au purtat cumva ca un căţel turbat sau ca Mary Ann. Să te porţi ca Mary Ann înseamnă să te porţi ca o fetiţă care se smiorcăie fiindcă dădaca n—o ţine în braţe sau se zgâieşte la tine cu degetul în gură; urâtă apucătură! Dar să fii căţel turbat înseamnă să loveşti cu piciorul în toate cele, şi asta are oarece farmec!

De—ar fi însă să—ţi arăt toate locurile importante pe lângă care trecem pe Aleea Largă, nici n—am ajunge să le vedem pe toate şi s—ar face vremea să te întorci acasă. Aşa că am să—mi îndrept doar bastonul spre copacul lui Cecco Hewlett, cel mai demn de amintire loc dintre toate, unde un băiat cu numele de Cecco a pierdut odată o monedă de un penny şi, tot căutând—o, a dat peste—o alta, de doi penny. De—atunci s—au făcut pe—acolo tot felul de săpături. Ceva mai departe, de—a lungul aleii, se găseşte căsuţa de lemn în care s—a ascuns Marmaduke Perry. N—ai să afli în toată Grădina Kensington o poveste mai impresionantă decât aceasta a lui Marmaduke Perry, care s—a purtat ca Mary Ann timp de trei zile la rând şi a fost condamnat să apară pe Aleea Largă îmbrăcat în rochiţa surorii lui. El s—a ascuns

în căsuţa de lemn şi a refuzat să iasă de—acolo până când nu i—au adus pantaloni largi, încheiaţi sub genunchi şi cu buzunare.

Dar parcă văd că acum ai să vrei să te duci la Iazul Rotund! Iată ce le supără cel mai mult pe dădace, fiindcă nu sunt deloc curajoase! Şi de aceea au să te facă să te uiţi în altă parte, la Marele Penny sau la Palatul Fetiţei. Fetiţa a fost cel mai vestit copil din toată Grădina şi locuia singură cuc în tot palatul, doar cu o mulţime de păpuşi. Dar, într—o dimineaţă, lumea a venit la ea şi a tras de clopoţelul de la intrare. Ea nu se sculase încă, deşi trecuse de ora şase. Aşa că a aprins o lumânare şi s—a dus să deschidă uşa, în cămaşă de noapte. Atunci toţi au strigat: „Trăiască Regina Angliei!" Dar ceea ce l—a mirat cel mai mult pe David din toată povestea asta a fost cum de—a ştiut ea unde erau chibriturile. Cât despre Marele Penny, acesta—i o statuie care să amintească de Fetiţă.

Pe urmă ajungem la Movilă, acea parte a Aleii Largi unde au loc toate marile alergări. Chiar dacă mai înainte nici nu—ţi dădea prin minte să alergi, acolo ai s—o iei la goană, fiindcă—i atât de încântător să goneşti la vale de pe Movilă. Dar dacă te opreşti cumva, cum ţi se întâmplă adesea, mai înainte de—a fi străbătut jumătate din drum, te pierzi. Noroc că se găseşte pe acolo o altă căsuţă de lemn, numită Casa Copiilor Pierduţi, cu un om căruia dacă—i spui că te—ai pierdut, te găseşte. Dar oricât de minunat ar fi s—o iei la vale de pe Movilă, n—ai să faci asta în zilele cu vânt, pentru că în zilele astea nu eşti acolo. Şi—atunci, în locul tău o iau la goană frunzele căzute. Nimeni pe lume nu ştie să se amuze ca o frunză căzută.

De pe Movilă ai să poţi vedea Poarta domnişoarei Mabel Grey, numită aşa după Smochinul despre care—ţi făgăduisem să—ţi povestesc. Domnişoara Mabel Grey avea totdeauna ori două dădace, ori o mamă şi o dădacă, şi multă vreme a fost un model de fetiţă cuminte, care—şi ducea mâna la gură când tuşea şi spunea, celorlalţi Smochini: „Bună ziua! Ce mai faceţi?" Şi singura ei joacă era să arunce cu multă graţie o minge şi să o lase pe dădacă să i—o aducă. Dar într—o zi a ostenit de toate astea şi—a devenit căţel turbat, şi—atunci, pentru a arăta că era într—adevăr căţel turbat, şi—a descheiat mai întâi

amândouă şireturile de la pantofi şi şi—a scos limba spre apus, spre răsărit, spre miazăzi şi spre miazănoapte. Apoi şi—a azvârlit şalul într—o băltoacă şi a început să joace pe el până când apa noroioasă i—a împroşcat toată rochia. După asta s—a suit pe grilaj, unde a făcut tot felul de năzbâtii de necrezut, printre ultimele fiind şi aceea că şi—a azvârlit cât colo amândoi pantofii. Iar până la urmă, s—a dus la poarta căreia astăzi i s—a dat numele ei şi a luat—o la goană pe nişte străzi, pe care David şi cu mine n—am fost niciodată, deşi gălăgia lor a ajuns până la noi. Şi a alergat mai departe şi nu s—ar mai fi auzit niciodată de ea, dacă mama ei n—ar fi sărit într—un omnibuz şi n—ar fi ajuns—o din urmă. Trebuie să spun că astea s—au întâmplat demult şi că nu e deloc vorba despre fetiţa Mabel Grey pe care o cunoaşte David.

Întorcându—ne acum pe Aleea Largă, la dreapta noastră se deschide Aleea Copiilor Mici, care—i atât de plină de cărucioare, încât ai putea trece de pe—o parte a ei pe cealaltă, călcând peste copii. Numai că dădacele n—au să te lase să faci aşa ceva. O potecă numită Degetul Presurei — pentru că—i chiar pe—atât de lungă — are să ne ducă de—aici pe Aleea Picnicului, plină de ceainice adevărate şi—unde, când bei, flori de castan îţi cad în cană. Până şi cei mai obişnuiţi dintre copii fac picnic aici şi florile de castan le cad şi lor în căni.

Pe urmă ajungem la Fântâna Sfântului Govor, care fusese plină de apă când a căzut înăuntru Malcolm cel Viteaz. Mama lui Malcolm ţinea la el mai mult decât la orice pe lume şi el o lăsa să—l ia pe după gât de faţă cu toată lumea, pentru că era văduvă. Dar lui tare—i mai plăcea să aibă fel de fel de aventuri! Şi mai cu seamă îi plăcea să se joace cu un coşar care omorâse o mulţime de urşi şi căruia îi zicea Tuciuriul, fiindcă avea faţa plină de funingine, într—o zi însă, pe când se jucau amândoi lângă fântână, Malcolm a căzut înăuntru. Şi fără—ndoială că s—ar fi înecat, dacă Tuciuriul n—ar fi sărit după el să—l scape. Apa din fântână i—a spălat însă Tuciuriului toată funinginea de pe faţă şi ce să vezi? Era însuşi tatăl lui Malcolm, pe care—l pierduse demult. Iată pentru ce, din ziua aceea, Malcolm, n—a mai avut nevoie să—şi lase mama să—l ia de după gât.

Între Fântână şi Iazul Rotund se află porţile pentru jocul de crichet şi adesea alegerea echipelor ia atât de mult timp, încât până la urmă nu se mai ajunge să se joace crichet deloc. Fiecare vrea să lovească el primul mingea şi, de îndată ce iese din joc, dacă nu eşti tu ceva mai voinic, se şi repede la serviciu, iar în timp ce tu te lupţi cu el, jucătorii s—au şi împrăştiat deja şi—şi caută alt joc. Grădina e renumită pentru două feluri de crichet: crichet de băieţi, adică cel adevărat, jucat cu bastonul, şi crichet de fetiţe, jucat cu racheta şi cu guvernantă. Fetiţele nu pot să joace crichet cu adevărat şi te prăpădeşti de râs să le vezi cum se străduiesc zadarnic. Dar, cu toate astea, într—o zi s—a petrecut ceva foarte neplăcut: mai multe fete obraznice au provocat echipa lui David la joc şi o fiinţă imposibilă, cu numele de Angela Clare, a reuşit chiar să trimită drept la ţintă atâtea mingi, încât... Dar decât să stau să—ţi povestesc rezultatul acelui meci nesuferit, mai bine să trec repede la Iazul Rotund, rotiţa principală a întregii Grădini, care le învârte pe toate acolo.

Este rotund iazul acesta, pentru că se află chiar în mijlocul Grădinii. Şi când ai ajuns la el, nici nu vrei să mergi mai departe. Şi oricât te—ai strădui aici să fii copil cuminte, n—ai să reuşeşti niciodată. Poţi să fii cuminte tot timpul pe Aleea Largă, dar nu la Iazul Rotund. Simplu, pentru că uiţi să fii cuminte. Iar când ţi—ai adus aminte, eşti atât de ud, încât n—are a face că te uzi şi mai mult. Unii aşază pe iaz bărci, ca să plutească. Şi unele bărci sunt atât de mari, că oamenii le aduc în roabe sau, uneori, în cărucioare de copii. Iar atunci bebeluşii trebuie să umble pe jos. Dacă vezi prin Grădină copii cu picioare strâmbe, să ştii că sunt cei care au trebuit să umble prea devreme pe jos, pentru că taţii lor au avut nevoie de cărucior.

Totdeauna îţi doreşti să ai un iaht pe care să—l pui să plutească pe Iazul Rotund şi, în cele din urmă, unchiul tău îţi dăruieşte unul. Ce minunat este să—l duci la iaz în prima zi! Şi, de asemenea, ce minunat este să vorbeşti despre asta cu băieţii care n—au unchi! Atâta doar că, peste puţină vreme, îţi place să—l laşi acasă. Căci cel mai preţios dintre toate vasele ce îşi desfăşoară pânzele pe Iazul Rotund este aşa—numitul „vapor—surcică", fiindcă aduce mai curând cu o surcică până când îl aşezi pe apă şi—l ţii de sfoară. Pe urmă, când mergi împrejurul iazului, trăgându—l, zăreşti oameni mărunţi mişunând pe punte şi pânze se înalţă ca prin minune în bătaia vântului. Şi în nopţi furtunoase intri în porturi liniştite, necunoscute nobilelor iahturi. Apoi, noaptea trece într—o clipită şi zveltul tău vapor iese din nou în bătaia vântului, balenele împrejur îl stropesc iar cu apă şi iată—te plutind peste cetăţi scufundate, te încaieri cu piraţii şi—ţi laşi ancora pe insule de corali. Şi în vreme ce ţi se întâmplă toate astea, nu eşti

decât un băieţel singuratic, fiindcă doi băieţi nu se pot aventura prea departe pe Iazul Rotund. Şi cu toate că s—ar putea întâmpla să vorbeşti cu tine însuţi în timpul călătoriei, dând ordine şi executându—le în grabă, când vine vremea să te întorci acasă n—ai să mai ştii pe unde—ai fost sau ce ţi—a umflat pânzele. Comoara îţi rămâne zăvorâtă în propria cală — ca să spun aşa — şi doar vreun alt băieţel ţi—ar mai putea—o deschide, mulţi ani mai târziu.

Dar iahturile acelea nu au nimic în cală. Revine oare cineva la această nostalgică amintire a copilăriei lui, de dragul iahturilor care navigau acolo? Nicidecum. Vaporul—surcică este cel plin de amintiri. Iahturile nu sunt decât jucării, iar proprietarul lor e doar un marinar de apă dulce: n—au decât să străbată orice iaz de la un capăt la celălalt, numai vaporul—surcică poate să ajungă la mare. Voi, care conduceţi iahturile cu vergeaua şi credeţi că tot rostul nostru, al celor care suntem în preajmă, este să vă privim pe voi, aflaţi că vasele voastre se află doar întâmplător pe—acolo şi, dac—ar fi acoperite de apă sau scufundate de raţe, Iazul Rotund şi—ar vedea nestingherit de—ale lui.

Tot felul de poteci se înghesuie de pretutindeni să ajungă la iaz, ca nişte copii. Unele sunt cu totul obişnuite, cu grilaje pe margini, croite de oameni care şi—au scos hainele şi—au rămas în cămăşi, ca să le poată face, iar altele—s anapoda, pe—alocuri sălbăticite de tot, iar în alte părţi atât de înguste, de poţi să stai călare pe ele. Se numesc Poteci—Făcute — Singure şi tare — ar mai fi vrut David să le vadă pe când se făceau! Dar, ca toate minunăţiile câte se întâmplă în Grădină, ne—am spus că, de bună seamă, se fac noaptea, pe când porţile—s închise. Şi ne—am mai spus că, desigur, potecile stau să se facă numai pentru că e singurul lor mijloc să ajungă la Iazul Rotund.

Una dintre potecile astea sălbatice vine de acolo de unde se tund oile. Când David şi—a tuns buclele la frizer, mi s—a spus că şi—a luat rămas—bun de la ele fără să—i tremure vocea, cu toate că, de atunci, mama lui n—a mai fost niciodată la fel de veselă; şi iată pentru ce le dispreţuieşte el pe oi că o iau la goană de lângă cel care le tunde şi le strigă în batjocură: „Laşelor, fricoaselor!" Dar când omul le prinde între picioare, David îl ameninţă cu pumnul pentru că foloseşte foarfece atât de mari. Un alt moment emoţionant este acela în care omul le desprinde oilor de pe umeri lâna murdară şi ele par dintr—odată ca nişte doamne în stalurile unui teatru. Oile se sperie atât de râu de tuns, că dintr—odată devin albe şi slabe. Şi de îndată ce li se dă drumul, se şi apucă să pască iarbă, cu grijă, de parcă le—ar fi teamă că n—au să mai fie niciodată în stare să mănânce. David se întreabă dacă acum, că arată atât de diferit de cum arătau înainte, se mai cunosc una pe alta, şi dacă nu cumva se iau la bătaie cu cine nu trebuie. Sunt tare bătăuşe şi atât de deosebite de oile de la ţară, încât, în fiecare an, Porthos, câinele meu de rasă St. Bernard, are un şoc. El poate să pună pe fugă un câmp întreg de oi de ţară, numai dând de veste că apare. Dar oile astea de oraş vin spre el fără să pară defel că au să se comporte la fel de amabil. Şi atunci Porthos îşi mai aduce aminte de o anume întâmplare de—acum un an. Nu se poate retrage cu demnitate, dar se opreşte şi se uită împrejur, de parc—ar fi pierdut de admiraţie în faţa scenei, apoi deodată pleacă de acolo cu o prefăcută indiferenţă, aruncându—mi o privire cu coada ochiului.

Aproape de locul ăsta începe Serpentina, care—i un lac încântător, la capăt cu o pădure scufundată. Dacă te—apleci să priveşti peste malul apei, poţi zări copacii crescând cu vârful în jos, iar noaptea se spune că apar şi stele scufundate. Dacă—i aşa, atunci bineînţeles că le poate vedea şi Peter Pan, când navighează pe lac în Cuibul de Sturz. Numai o mică parte din Serpentină se află în Grădină, căci pe urmă se întinde pe sub un pod până hăt—departe, la insula pe care se nasc toate păsările care după aceea devin copii — fetiţe şi băieţi. Nici o fiinţă omenească în afară de Peter Pan — şi el nu e decât pe jumătate om — nu poate să debarce pe insulă, dar n—ai decât să scrii pe o bucăţică de hârtie ce doreşti să capeţi, un băieţel sau o fetiţă, brunet sau blond, şi pe urmă să împătureşti hârtia în forma unei bărci şi să o pui pe apă. Ea va ajunge la insula lui Peter Pan mai înainte de a se întuneca.

Iată—ne acum pe drumul spre casă, cu toate că, bineînţeles, e doar o închipuire că am putea să parcurgem atâtea locuri într—o singură zi. Ar fi trebuit de mult să—l iau în braţe pe David şi să ne odihnim pe fiecare bancă, cum face bătrânul domn Salford. Noi i—am dat numele ăsta, fiindcă ne tot vorbea despre un loc minunat căruia îi zicea Salford şi în care se născuse. Era un bătrân domn ursuz, ca un bursuc, care se plimba ziua întreagă prin Grădină de la o bancă la alta, căutând pe cineva care să

cunoască oraşul Salford. Şi după ce l—am tot întâlnit timp de un an sau chiar mai bine, am dat şi peste un alt moşneag singuratic, care stătuse odată de sâmbătă până luni în Salford. Acesta era blând şi sfios şi—şi ţinea adresa înăuntrul pălăriei şi, oriunde ar fi vrut să se ducă prin Londra, totdeauna pornea de la Westminster Abbey. L—am dus în triumf la celălalt prieten al nostru, povestindu—i de întâmplarea de sâmbătă până luni, şi n—am să uit niciodată avida bucurie cu care domnul Salford s—a azvârlit asupra lui. De atunci au fost nedespărţiţi şi observ că domnul Salford, care bineînţeles duce greul conversaţiei, îl ţine totdeauna strâns de haină pe celălalt bătrân.

Ultimele două locuri pe unde treci mai înainte de a ajunge la poartă sunt Cimitirul Câinilor şi Cuibul Cintezoiului. Cimitirul Câinilor ne facem că nu ştim ce—o fi, pentru că Porthos e totdeauna cu noi. Cuibul este în schimb foarte trist. E alb de tot, şi felul în care l—am găsit a fost minunat. Tocmai ne

uitam prin tufişuri după mingea de lână pe care o pierduse David, când, în loc de minge, am dat peste un cuib fermecător, făcut din firele de lână ale mingii şi având înăuntru patru ouă acoperite de nişte mâzgălituri, la fel ca acelea pe care le face David când scrie. De aceea, ne—am spus că erau scrisorile de dragoste ale mămicii cintezoi pentru puii ei dinăuntru. În fiecare zi, când ne duceam în grădină, treceam pe la cuib, având grijă să nu ne vadă nici un băiat rău şi să lăsăm să cadă firimituri. În curând, păsărica ne—a cunoscut de prieteni şi stătea în cuib uitându—se la noi drăgălaş, cu spinarea arcuită.

Dar într—o zi, când ne—am dus acolo, nu mai erau decât două ouă în cuib. Şi—n ziua următoare nu mai era nici unul, iar partea cea mai tristă a întâmplării a fost că biata cinteză zbura prin tufişuri, uitându—se la noi atât de dojenitor, încât am înţeles că—şi zicea că noi i—am făcut asta. Şi cu toate că David a încercat să—i explice că greşea, era atât de mult de când nu mai vorbise limba păsărilor, încât mi—e teamă că ea nu l—a înţeles. Amândoi, şi el, şi eu, am părăsit Grădina în ziua aceea cu ochii în lacrimi.

2.PETER PAN

De—o vei întreba pe mama dacă ea, când a fost mică, a auzit cumva de Peter Pan, de bună seamă îţi va spune:
—Dar, bineînţeles, copile!
Iar de—o vei întreba dacă pe—atunci el se plimba călare pe o capră, îţi va răspunde:
—Mai încape vorbă, fireşte că da!
Apoi, dac—ai s—o întrebi pe bunica de—a auzit de Peter Pan, când a fost mică, îţi va spune şi ea:
—Desigur, copile, am auzit de el!

Dar de—ai s—o întrebi dacă pe atunci el se plimba călare pe o capră, îţi va răspunde că n—a auzit niciodată să fi avut vreo capră. Poate că a şi uitat, aşa cum uneori îţi uită numele şi te strigă „Mildred", care—i de fapt numele mamei tale. Dar cum să uiţi ceva atât de important cum este capra? Aşadar, nu fusese nici o capră pe vremea când bunica ta era mică. Şi, prin urmare, să spui povestea lui Peter Pan începând cu capra (cum fac cei mai mulţi) e o prostie la fel de mare ca atunci când, îmbrăcându—te, ţi—ai pune vesta peste haină.

Bineînţeles, mai înseamnă şi că Peter Pan e foarte bătrân, dar cum el are mereu aceeaşi vârstă, lucrul n—are nici o importanţă. Vârsta lui este de o săptămână şi, cu toate că s—a născut atât de demult, nu a avut niciodată zi de naştere şi nici nu văd prin ce întâmplare şi—ar putea căpăta vreodată una. Şi asta pentru că a renunţat de—a fi o fiinţă omenească, pe când avea doar şapte zile; a ieşit pe fereastră şi a zburat înapoi, în Grădina Kensington.

Dacă—ţi închipui cumva că el a fost singurul copil care a voit vreodată să fugă de acasă, înseamnă că ai uitat de tot cum erai tu la vârsta aceea. David, când a auzit pentru prima oară de întâmplarea lui Peter, a fost convins că el nu a încercat niciodată să fugă de acasă. Dar eu i—am spus să se gândească bine, apăsându—şi tâmplele cu mâinile, şi după ce s—a gândit mult, tare mult, şi—a adus aminte cu precizie cum odată, în copilărie, dorise să se întoarcă în vârful copacilor. Şi apoi i—au mai venit şi alte amintiri, cum ar fi aceea când stătuse trântit în pat, plănuind să fugă de îndată ce va fi adormit mama, şi cum ea l—a prins la jumătatea drumului spre sobă. Orice copil poate să—şi aducă aminte aşa ceva dacă îşi apasă tâmplele cu mâinile, fiindcă toţi copiii au fost păsări mai înainte de a fi oameni şi de aceea sunt ceva mai sălbatici în primele săptămâni şi simt un fel de furnicare la umeri, acolo unde le—au fost aripile. Aşa—mi spune David.

Ar trebui să arăt aici cum istorisim noi o poveste: mai întâi i—o spun eu lui, apoi mi—o spune el mie, ca şi cum ar fi cu totul alta; şi pe urmă eu o povestesc din nou cu adăugirile lui şi tot aşa, până când nimeni n—ar mai putea spune dacă e a lui sau a mea. În povestea asta a lui Peter Pan, de exemplu, întâmplările simple şi cele mai multe dintre cugetările morale sunt ale mele, deşi nu toate, pentru că David ăsta poate să fie un straşnic moralist; dar toate părţile interesante, unde este vorba de felul în care se poartă copiii care sunt încă aproape de vremea când fuseseră păsări, sunt în mare măsură amintirile lui David când îşi apasă tâmplele cu mâinile şi se gândeşte mult.

Ei bine, Peter Pan a ieşit pe fereastră, fiindcă fereastra nu avea zăbrele. Stând pe pervaz, el a văzut departe nişte copaci, care erau fără îndoială cei din Grădina Kensington. Şi cum i—a văzut, a uitat numaidecât că era doar un băieţel în cămaşă de noapte şi a zburat pe deasupra caselor, drept spre Grădină. E nemaipomenit cum de—a putut să zboare fără aripi, dar îi rămăsese furnicarea aceea în locul unde fuseseră prinse ele şi... şi... poate că toţi am zbura dacă am fi tot atât de siguri c—o putem face, cum fusese Peter Pan în seara aceea.

S—a îndreptat vesel spre luminişul dintre Palatul Fetiţei şi Serpentină, şi primul lucru pe care l—a făcut când a ajuns acolo a fost să se aşeze pe spate şi să dea din picioare. Nu—şi dădea încă seama că devenise o fiinţă omenească şi credea că este o pasăre, cel puţin în aparenţă, tot aşa cum în primele zile pe lume, încercând să prindă o muscă, n—a înţeles că o scăpase numai pentru că voise s—o apuce cu mâna, ceea ce, fără îndoială, nu face niciodată o pasăre. Şi—a dat seama, în orice caz, că era trecută ora

de închidere a Grădinii, fiindcă împrejurul lui roiau o mulţime de spiriduşi şi zâne, toţi prea ocupaţi ca să—l bage—n seamă; pregăteau micul dejun, îşi mulgeau vacile, scoteau apă şi aşa mai departe. Şi dacă a dat cu ochii de găleţile cu apă, i s—a făcut şi lui sete şi—a zburat la Iazul Rotund să bea. S—a aplecat şi şi—a înmuiat ciocul în iaz; adică el a crezut că era ciocul, dar, bineînţeles, era numai nasul şi de aceea n—a putut să ia decât prea puţină apă şi nu pe—atât de răcoritoare ca de obicei. Iată pentru ce a încercat după asta să bea dintr—o băltoacă şi pleosc! a căzut înăuntru. Când o pasăre adevărată cade pleosc! într—o băltoacă, îşi întinde aripile şi le ciuguleşte până se usucă, dar Peter Pan nu şi—a putut aduce aminte ce avea de făcut şi, destul de îmbufnat, s—a hotărât să se culce în salcia de pe Aleea Copiilor Mici.

La început, i—a fost cam greu să se legene pe creangă, dar numaidecât şi—a adus aminte cum s—o facă şi a adormit. S—a deşteptat cu mult înaintea zorilor, tremurând şi zicându—şi: „N—am mai stat niciodată afară pe—o noapte atât de rece!" În realitate, când fusese pasăre, stătuse afară în nopţi cu mult mai reci, dar, bineînţeles, după cum ştie oricine, ceea ce pare unei păsări „noapte caldă" pare „noapte rece" unui băieţel în cămăşuţă de noapte, în plus, nu se simţea în toate apele lui, parc—ar fi fost năuc; auzea nişte zgomote puternice, care—l făceau să privească în jur cu atenţie, cu toate că, de fapt, nu era decât el care strănuta. Vedea el bine că dorea foarte mult ceva, dar, cu toate astea, nu—şi dădea seama ce

putea să fie acel lucru. De fapt, el dorea ca mama să—i sufle nasul, ceea ce nu putea să—i dea prin minte; aşa că se hotărî să cheme zânele şi spiriduşii să—l lămurească. Lor li se dusese vestea că ştiu foarte multe.

Două zâne tocmai se plimbau pe Aleea Copiilor Mici ţinându—se de talie, şi el sări jos să le întrebe. Zânele fac nazuri când discută cu păsările, dar de obicei le dau un răspuns cuviincios, dacă li se pune o

întrebare cuviincioasă, aşa că Peter se amărî destul de rău, când acestea o luară la goană de cum îl văzură. Un spiriduş stătea tolănit într—un scaun de grădină şi citea un timbru de scrisoare pe care un om oarecare îl lăsase să cadă, dar, cum auzi glasul lui Peter, se ascunse speriat în spatele unei lalele.

Cu mare uimire descoperi Peter că orice zână sau spiriduş pe care—l întâlnea fugea de el. Un grup de lucrători, care tăiau cu ferăstrăul o ciupercă otrăvitoare, o luară la goană lăsându—şi uneltele în urma lor. O lăptăreasă îşi întoarse găleata cu gura în jos şi se ascunse sub ea. Şi în curând toată Grădina se umplu de forfotă. O mulţime de zâne şi de spiriduşi alergau încoace şi—ncolo întrebându—se unii pe alţii, vitejeşte, cui îi e frică; lumini se stingeau, uşi se baricadau şi dinspre palatul reginei Mab se porni un răpăit de tobe care arăta că garda regală era chemată sub drapel. Un regiment de Lăncieri coborî la atac de—a lungul Aleii Largi, înarmaţi cu frunze de ilice, prin ascuţişul cărora să—l treacă fără milă pe orice duşman din cale. Peter le auzea pe micile făpturi strigând peste tot că se găsea o fiinţă omenească în Grădină după ora de închidere, dar nu—i dădea deloc prin minte că el era acela. Se simţea tot mai năuc şi tot mai nerăbdător să afle ce—ar fi vrut să i se facă nasului său. Dar degeaba tot întreba încoace şi încolo despre această vitală problema, sfioasele fiinţe o luau la goană din faţa lui şi chiar Lăncierii, când se apropie de ei pe Movilă, se întoarseră repede pe o potecă lăturalnică, zicând că l—au zărit pe—acolo.

Pierzând orice nădejde de—a mai afla ceva de la zâne şi spiriduşi, se hotărî să consulte păsările, dar chiar în clipa aceea îşi aduse aminte, ca de—o întâmplare ciudată, că toate păsările din salcie zburaseră când el se îndreptase într—acolo, şi, cu toate că atunci asta nu—l tulburase, abia acum pricepea: orice vietate se ferea de el. Bietul Peter Pan! Se aşeză jos şi începu să plângă, şi nici chiar atunci nu înţelese că nu avea cum să fie pasăre, căci o pasăre n—ar fi putut face aşa ceva. Din fericire n—a înţeles, căci altfel şi—ar fi pierdut încrederea în puterea lui de—a zbura şi, când te îndoieşti că ai mai putea zbura, încetezi pentru totdeauna de—a mai fi în stare s—o faci. Motivul pentru care păsările pot să zboare şi noi nu putem este doar acela că ele au o desăvârşită încredere, căci a avea încredere înseamnă să ai aripi.

Or, numai zburând poate cineva să ajungă la insula din Serpentină, căci bărcile oamenilor n—au voie să se oprească acolo, şi de jur împrejur sunt pari drepţi, înfipţi în apă, şi pe fiecare din ei, ziua şi noaptea, stă câte—o pasăre de santinelă. Şi tocmai către insulă a pornit acum Peter în zbor să—şi supună cazul lui ciudat dinaintea bătrânului Solomon—Cronc, corbul. S—a îndreptat într—acolo cu uşurare, abia

aşteptând să se găsească în sfârşit „acasă", cum socotesc păsările insula. Iar păsările dormeau, toate dormeau, chiar şi santinelele, doar Solomon, cu un singur ochi deschis, era cu totul treaz. El a ascultat liniştit aventurile lui Peter şi după aceea i—a dezvăluit întregul lor înţeles.

—Uită—te la cămăşuţa ta de noapte, dacă nu mă crezi, i—a spus Solomon.

Şi, cu ochi uluiţi, s—a uitat Peter la cămaşa lui de noapte şi—apoi la păsările adormite. Nici una din ele nu purta ceva pe ea.

—Câte gheare ai la picioare? l—a întrebat, cu oarecare cruzime, Solomon.

Şi, încremenit, Peter văzu că la picioare avea numai degete. Lovitura a fost atât de puternică, încât nici nu i—a mai fost frig.

—Zbârleşte—ţi penele! i—a poruncit necruţătorul bătrân Solomon, şi Peter s—a străduit din răsputeri să—şi zbârlească penele, dar nu avea pene. Şi—atunci s—a ridicat în picioare, tremurând, şi pentru prima oară de când stătuse pe pervazul ferestrei, şi—a adus aminte de o anume doamnă care—l iubise foarte mult.

—Cred c—am să mă—ntorc la mama, a şoptit, cu sfială.

—La revedere, i—a răspuns Solomon—Cronc, aruncându—i o privire ciudată.

Dar Peter şovăi.

—De ce nu pleci? l—a întrebat politicos bătrânul.

—Mă—ntreb, a îngăimat stins Peter, mă întreb dacă mai pot zbura.

Vezi? îşi pierduse încrederea.

—Sărmane mic „juma—juma", a croncănit Solomon, care nu avea o inimă chiar de piatră, n—ai să mai fii niciodată în stare să zbori, nici chiar în zilele cu vânt. Trebuie să rămâi aici, pe insulă, pentru totdeauna.

—Şi să nu mă duc niciodată nici până—n Grădina Kensington? a întrebat, nenorocit, Peter.

—Cum ai să ajungi acolo? l—a întrebat Solomon, la rândul lui.

Totuşi, i—a făgăduit, cu bunăvoinţă, să—l înveţe pe Peter din felul de—a se purta al păsărilor, atât cât putea să înveţe cineva aşa de nepotrivit alcătuit.

—Aşadar, n—am să fiu pe de—a—ntregul o fiinţă omenească? a întrebat Peter.

— Nu.

—Şi nici pe de—a—ntregul o pasăre?

— Nu.

—Ce—am să fiu atunci?

—Ai să fii ceva „între—între", i—a răspuns Solomon, şi bineînţeles el era un bătrân înţelept, fiindcă Peter chiar aşa a şi fost.

Păsările de pe insulă nu s—au obişnuit niciodată cu el. Purtările lui ciudate le amuzau zi de zi, de parcă ar fi fost altele, cu toate că, de fapt, păsările erau mereu altele. Ieşeau în fiecare zi din ouă şi numaidecât râdeau de el; pe urmă, zburau ca să devină oameni şi alte păsări ieşeau din alte ouă; şi tot aşa mereu. Mamele—păsări mai şirete, când se plictiseau de—a sta pe ouă, obişnuiau să—i facă pe pui să—şi crape găoacea cu o zi înainte de timpul sorocit, şoptindu—le că doar atunci puteau să—l vadă pe Peter spălându—se sau bând, sau mâncând. Se strângeau în jurul lui cu miile, în fiecare zi, aşteptându—l să facă unul din lucrurile astea, tot aşa cum pândeşti tu păunii, şi strigau încântate când el ridica de pe jos, cu mâinile, cojile de ouă pe care i le azvârleau, în loc de—a face asta cu gura, aşa cum obişnuiau ele. Mâncarea îi era adusă de păsări la porunca lui Solomon, din Grădina Kensington. Peter nu mânca viermi sau insecte (ceea ce ele socoteau o prostie din partea lui), aşa că—i aduceau în ciocuri pâine. Acuma ştii deci că nu trebuie să mai strigi: „Lacomo!" şi „Pofticioaso!" unei păsări care zboară cu o coajă mare de pâine în cioc, fiindcă mai mult ca sigur că i—o duce lui Peter Pan.

Apoi Peter nu a mai purtat cămaşă de noapte. Vezi tu, păsările îl cereau mereu să le dea câte o bucăţică din ea ca să—şi căptuşească şi ele cuiburile, iar el, fiind bun din fire, nu le putea refuza. Aşa că, după sfatul lui Solomon, a ascuns ce—i mai rămăsese din ea. Dar, deşi acum era cu totul gol, să nu crezi

că—i era frig sau că era nefericit. De obicei era foarte fericit şi vesel, şi asta pentru că Solomon şi—a ţinut promisiunea şi l—a învăţat multe din apucăturile păsărilor. De exemplu, să fie mulţumit din nimica toată şi totdeauna să facă într—adevăr câte ceva şi să creadă, orice—ar fi făcut, că era un lucru deosebit de important. Aşa a ajuns Peter foarte priceput să le ajute pe păsări la construirea cuiburilor; curând de tot, a reuşit să construiască mai bine decât un porumbel sălbatic şi—aproape tot atât de bine ca o mierlă, cu toate că niciodată n—a fost în stare să—i mulţumească pe piţigoi. Ba se mai apuca să facă şi jgheaburi mici pe lângă cuiburi şi să dezgroape viermi, cu degetele, pentru puii cei mititei. De asemenea, a ajuns şi foarte învăţat în ştiinţa păsărească, putând să deosebească după miros vântul de la răsărit de cel de la apus, să vadă iarba crescând şi să audă gâzele umblând înăuntrul trunchiurilor copacilor. Dar cel mai bun lucru pe care l—a făcut Solomon a fost să—l înveţe să aibă inimă veselă. Toate păsările au inimi vesele, afară doar dacă le furi cuiburile, aşa că, fiind singurul fel de inimă pe care—l cunoştea Solomon, i—a fost uşor să—l înveţe pe Peter cum să aibă una la fel.

Inima lui Peter era atât de veselă, încât simţea că trebuie să cânte cât e ziua de lungă, aşa cum cântă păsările, de bucurie; dar fiind pe jumătate fiinţă omenească, avea nevoie de un instrument, aşa că şi—a făcut singur un nai din trestie, şi avea obiceiul să se aşeze pe malul insulei, seara, căutând să surprindă şuieratul vântului şi clipocitul apei şi prinzând mănunchiuri de raze din strălucirea lunii, şi toate astea le punea în naiul lui şi le cânta atât de frumos, încât chiar şi păsările se înşelau şi—şi spuneau una alteia:

—A fost oare un peşte care s—a zbătut în apă sau a cântat Peter, din naiul lui, că un peşte se zbate în apă?

Şi uneori el cânta naşterea păsărilor, şi—atunci mamele—păsări se răsuceau în cuiburi să vadă dacă nu ouaseră. Dacă eşti unul dintre copiii care se duc în Grădina Kensington, atunci cunoşti castanul de lângă pod, cel care înfloreşte primul dintre toţi castanii, dar poate că n—ai auzit pentru ce—o ia copacul ăsta înaintea celorlalţi. Este din cauza lui Peter, care tânjeşte după vară şi cânta că a şi venit, iar castanul, fiind atât de aproape, îl aude şi—l crede, şi se înşală.

Dar uneori, pe când stătea aşa pe mal şi cânta dumnezeieşte din naiul lui, pe Peter îl cuprindeau gândurile triste, şi atunci şi muzica lui se făcea tristă, şi toată tristeţea asta era doar pentru că nu putea ajunge în Grădina Kensington, cu toate că o putea întrezări prin arcuirea podului. Ştia că n—are să mai poată fi niciodată din nou o fiinţă omenească şi nici nu prea dorea să fie, dar vai! cât îşi dorea să se joace ca alţi copii şi, bineînţeles, nu—i nici un loc pe lume unde să te poţi juca atât de bine ca în Grădina Kensington. Păsările îi povesteau cum se jucau băieţii şi fetiţele, şi atunci lui Peter începeau să—i curgă lacrimi de dor.

Poate te miri pentru ce nu se—apuca să înoate până acolo. Asta fiindcă nu putea să înoate. Voia să ştie cum să înoate, dar nimeni de pe insulă nu ştia asta în afară de raţe, care sunt aşa de proaste! Aveau toată bunăvoinţa să—l înveţe, dar nu erau în stare să—i spună decât:

—Te aşezi deasupra apei, aşa, şi pe urmă dai din picioare, aşa!

Peter a încercat de mai multe ori, dar totdeauna, mai înainte de—a putea să dea din picioare, se scufunda. Ceea ce trebuia neapărat să ştie era cum să stai pe apă fără să te scufunzi, şi raţele spuneau că nu se putea explica un lucru atât de simplu ca ăsta. Întâmplător, nişte lebede au ajuns la insulă şi el le—a dat toată mâncarea lui pe—o zi ca să le întrebe după aceea cum făceau să stea pe apă. Dar când n—a mai avut ce să le dea, urâcioasele făpturi au început să sâsâie la el şi s—au îndepărtat.

O dată a crezut că, în sfârşit, descoperise cum să ajungă la Grădină. Un minunat obiect alb, ca un ziar azvârlit, a plutit pe sus, deasupra insulei, şi apoi s—a rostogolit, răsucindu—se, în jos, tot mai jos, ca o pasăre care şi—a rupt aripa. Peter s—a speriat atât de rău, că s—a ascuns, dar păsările i—au spus că nu era decât un zmeu şi ce—i aceea un zmeu şi că, probabil, şi—a smuls sfoara din mâna unui băiat şi şi—a luat zborul. După aceea au râs de Peter, că se apucase să îndrăgească atât de mult zmeul; ţinea atât de mult la el, încât se culca mereu cu o mână deasupra lui, şi găsesc că faptul ăsta era trist şi înduioşător, pentru că motivul pentru care îl iubea atât era că aparţinuse unui băiat adevărat.

Pentru păsări, acesta era un motiv fără importanţă, dar cele mai în vârstă dintre ele, cum tocmai se nimeriseră să—i fie recunoscătoare că le îngrijise mai mulţi pui în timpul molimei de pojar, s—au oferit

să—i arate cum fac păsările să ridice un zmeu. Așa că şase dintre ele apucară capătul sforii în cioc şi zburară cu el şi, spre surprinderea lui Peter, zmeul zbură după ele şi se înalţă chiar deasupra lor. Peter strigă:

—Încă o dată!

Şi, pline de voie bună, păsările repetară asta de mai multe ori şi, de fiecare dată, în loc să se mulţumească, Peter striga:

—Încă o dată!

Ceea ce dovedeşte că nici acum el nu uitase cu desăvârşire ce înseamnă să fii un băieţel.

În cele din urmă, un plan măreţ îi încolţi în inima lui vitează şi le rugă pe păsări să mai facă aşa încă o dată, dar luându—l şi pe el agăţat de coada zmeului. Şi de data asta o sută de păsări apucară sfoara în cioc şi zburară cu ea, în timp ce Peter era atârnat de coada zmeului, zicându—şi că are să se lase să cadă când o să fie deasupra Grădinii. Dar zmeul, în aer, se sfâşie în bucăţi şi Peter s—ar fi înecat în Serpentină, dacă nu s—ar fi prins de două lebede indignate şi nu le—ar fi pus să—l ducă înapoi pe insulă. După întâmplarea asta, păsările îi spuseră că nu—l mai ajută în năzdrăvăniile lui nebuneşti.

În orice caz, Peter tot a ajuns în Grădina Kensington până la urmă, cu ajutorul bărcii lui Shelley, după cum am să—ţi povestesc acum.

3.CUIBUL DE STURZ

Shelley era un tânăr domn care nu crescuse om mare pe de—a—ntregul, căci era poet şi poeţii nu sunt niciodată cu adevărat oameni mari. Dispreţuiesc banii, în afară de—atât cât le trebuie în ziua aceea, şi cum el avea atâta, ba şi cinci lire pe deasupra, pe când se plimba prin Grădina Kensington a făcut o barcă din hârtia de cinci lire şi a pus—o să plutească pe Serpentină.

Barca a ajuns la insulă în timpul nopţii; şi santinela i—a adus—o lui Solomon—Cronc, care la început şi—a spus că este, ca de obicei, un bilet de la o doamnă, care—i scrie că i—ar fi recunoscătoare dacă i—ar da „unul bun". Totdeauna i—l cer pe cel mai bun pe care—l are, şi, dacă lui Solomon îi place scrisoarea, îi trimite unul de nota zece, dar dacă—l supără conţinutul, atunci trimite unii caraghioşi de tot. Ba uneori nu trimite nici unul, iar alteori trimite un cuib plin; totul depinde de toanele în care—l găseşti.

Îi place să—l laşi pe el să aleagă, şi dacă—i pomeneşti în mod deosebit că nădăjduieşti să facă în aşa fel încât să fie un *băiat de data asta,* e mai mult ca sigur că—ţi va trimite iar o fetiţă. Şi fie că eşti o doamnă sau numai un băieţel care vrea o surioară, străduieşte—te să—ţi scrii adresa clar. Nici nu—ţi trece prin minte câţi copii a trimis Solomon la altă casă decât trebuia!

Barca lui Shelley l—a pus în mare încurcătură pe Solomon, după ce—a despăturit—o, încât a ţinut sfat cu ajutoarele lui. Acestea, după ce s—au plimbat peste ea de două ori, mai întâi cu ghearele în afară, apoi cu ghearele înăuntru, au hotărât că vine de la o persoană nesăţioasă, care voia cinci deodată. Au spus asta pentru că se găsea un mare „cinci" tipărit pe ea.

—Ce nerozie! a strigat Solomon furios şi i—a dat hârtia lui Peter.

Orice obiect nefolositor, adus de apă pe insulă, îi era de obicei dat lui Peter, să se joace cu el.

Dar el nu s—a jucat cu preţioasa bancnotă, pentru că şi—a dat seama numaidecât ce era. În săptămâna în care fusese un băieţel obişnuit, observase multe. Cu—atâţia bani, şi—a spus el, va reuşi, fără doar şi poate, până la urmă, s—ajungă în Grădina Kensington; şi—a socotit toate posibilităţile şi s—a hotărât (cred că în chip înţelept) să aleagă cea mai bună cale. Dar mai întâi a trebuit să le dezvăluie păsărilor valoarea bărcii lui Shelley şi, cu toate că erau prea cinstite să i—o ceara înapoi, a văzut el bine că s—au necăjit şi i—au aruncat nişte priviri atât de întunecate lui Solomon, care era destul de înfumurat de deşteptăciunea lui, încât Solomon a zburat de—acolo la marginea insulei, unde s—a aşezat abătut, cu capul în pene. Or, Peter ştia bine că, dacă nu—l ai pe Solomon de partea ta, nu poţi face nimic pe insulă, aşa că s—a dus după el şi—a căutat să—l îmbuneze.

Peter a mai făcut şi altceva pentru a câştiga bunăvoinţa puternicului bătrân. Trebuie să ştii că Solomon nu avea de gând să le slujească păsărilor toată viaţa. Căuta să se retragă încetul cu încetul şi să—şi consacre bătrâneţea unei vieţi tihnite, pe o anumită buturugă de tisă din Grădina Kensington, pe—acolo pe unde se află Smochinii, locul visurilor lui. Fapt pentru care, ani şi ani de zile, liniştit, şi—a tot strâns la ciorap. Era ciorapul cuiva care se scăldase în iaz. Fusese aruncat pe insulă, iar în momentul în care am

ajuns cu povestirea, conţinea o sută optzeci de firimituri, treizeci şi patru de nuci, şaisprezece coji, un ştergător de peniţă şi un şiret de pantof. Solomon îşi spunea că atunci când ciorapul lui avea să fie plin, ar putea să se retragă având cele trebuincioase pentru trai. Peter îi dădu acum o liră. O tăie din bancnotă cu un băţ ascuţit.

Asta îl făcu pe Solomon să—i fie prieten pentru totdeauna, şi, după ce se sfătuiră amândoi, îi adunară pe sturzi. Ai să vezi numaidecât de ce au fost adunaţi numai sturzii.

Planul care trebuia să fie înfăţişat era de fapt al lui Peter, dar Solomon a fost cel care a vorbit mai tot timpul, pentru că el se enerva uşor dacă mai vorbea şi altcineva. A început prin a spune că era foarte impresionat de dibăcia deosebită pe care o arătau sturzii la clăditul cuiburilor, şi asta i—a atras din capul locului bunăvoinţa lor, aşa cum şi dorea, pentru că toate certurile dintre păsări sunt despre cel mai bun

mijloc de a—şi construi cuiburile. Alte păsări, a spus Solomon, uită să—şi căptuşească bine cuiburile cu noroi şi de aceea apa trece prin ele. Aici şi—a ridicat capul, de parcă ar fi adus un argument la care nu mai încăpea răspuns; dar, din nenorocire, o cinteză, care venise la adunare neinvitată, ţipă:
—Noi nu construim cuiburi ca să ţină apa, ci să ţină ouăle!

Şi—atunci sturzilor le pieri veselia, iar Solomon fu atât de uluit, încât luă mai multe înghiţituri de apă.
—Ai în vedere, i—a spus în sfârşit cintezei, ce cald ţine noroiul cuibului.
—Ai în vedere, ţipă cinteza, că atunci când intră apa în cuib rămâne acolo şi puii se îneacă.

Sturzii îi aruncată lui Solomon o privire care cerea să—i răspundă cintezei ceva zdrobitor, dar el fu din nou uluit.
—Mai ia o—nghiţitură, îi propuse, obraznic, cinteza. O chema Kate şi toate păsările pe care le cheamă Kate sunt neruşinate.

Solomon mai luă o înghiţitură, care—l inspiră.
—Dacă un cuib de cinteză este aşezat pe Serpentină, se umple de apă şi se face bucăţele, dar un cuib de sturz rămâne la fel de uscat ca spatele unei lebede.

Cât au mai aplaudat sturzii! Acum ştiau şi ei pentru ce îşi căptuşeau cuiburile cu noroi! Şi când cinteza s—a apucat să strige: „Noi nu ne aşezăm cuiburile pe Serpentină!" au făcut ceea ce ar fi trebuit să facă de la început: au alungat—o din adunare.

După asta a fost mai multă ordine, iar Solomon le spuse că îi strânsese pentru a le aduce la cunoştinţă următoarele: prietenul lor, Peter Pan, după cum prea bine ştiau, dorea foarte mult să poată ajunge în Grădina Kensington şi de aceea el le propunea să—l ajute să construiască o barcă.

La aceasta, sturzii au început să se agite, făcându—l pe Peter Pan să tremure pentru planul lui.

Solomon le—a explicat că el nu se gândea la una din acele bărci complicate pe care le folosesc oamenii: barca propusă de el urma să fie un simplu cuib de sturz, destul de larg să—l cuprindă pe Peter înăuntru.

Dar iarăşi, spre spaima lui Peter, sturzii au făcut nazuri.
—Suntem foarte ocupaţi, au bombănit ei, şi asta ar fi o lucrare mare.
—Chiar aşa, încuviinţă Solomon, şi, bineînţeles, Peter n—are să vă lase să munciţi pe degeaba. Aduceţi—vă aminte că el are o situaţie bună şi poate să vă plătească nişte lefuri cum niciodată n—aţi mai avut până acum. Peter Pan mă împuterniceşte să vă spun că fiecare va primi şase penny pe zi.

Atunci sturzii au început să ţopăie de bucurie şi chiar în aceeaşi zi au început renumita Construire a Bărcii. Toate preocupările lor obişnuite au căzut pe planul al doilea. Era anotimpul când trebuiau să—şi întemeieze căminele, dar nu s—a construit nici un alt cuib în afară de acesta mare, şi în curând Solomon nu a mai avut destui sturzi pentru cererile de copii de pe uscat. Copiii cei voinici şi cam lacomi, care par atât de frumoşi în cărucioare, dar încep să gâfâie de cum umblă pe jos, toţi au fost mai înainte sturzi şi doamnele îi cer adesea în special pe ei. Ce crezi c—a făcut Solomon? A chemat nişte vrăbii de pe acoperişurile caselor şi le—a poruncit să ouă în vechile cuiburi de sturz, şi pe urmă puii i—a trimis tinerelor doamne jurând că erau toţi sturzi. După aceea, pe insulă, anul acesta a rămas cu numele de Anul Vrăbiilor, aşa că, dacă te întâlneşti în Grădina Kensington cu oameni mari care gâfâie şi suflă din greu, crezându—se mai voinici decât sunt în realitate, mai mult ca sigur că sunt din acel an. N—ai decât să—i întrebi.

Peter era un stăpân drept, care—şi plătea lucrătorii în fiecare seară. Ei se aşezau în stoluri pe crengi, aşteptând cuviincios, în timp ce el tăia câte şase penny din bancnotă. Apoi făcea apelul şi atunci fiecare pasăre, de cum îi era menţionat numele, cobora de pe creangă şi îşi lua cei şase penny. Ce privelişte frumoasă trebuie să fi fost!

În cele din urmă, după luni şi luni de muncă, barca a fost gata. Şi ce mândru s—a mai simţit Peter când a văzut—o ridicându—se tot mai mult, ca un mare cuib de sturz! Chiar de la începutul lucrului s—a culcat lângă ea şi adesea se trezea ca să—i spună ceva drăguţ. Iar după ce a fost căptuşită cu noroi şi

noroiul s—a uscat, nu s—a mai culcat decât înăuntru. Şi astăzi se culcă tot acolo, în cuibul lui, şi are un fel al lui încântător de—a se ghemui înăuntru, fiindcă n—are decât exact atâta loc cât să încapă confortabil când se ghemuieşte ca o pisică. Pe dinăuntru, bineînţeles, cuibul e cafeniu, dar pe dinafară este mai mult verde, fiind făcut din împletituri de iarbă şi rămurele. Şi când acestea se veştejesc sau se rup, pereţii trebuie acoperiţi din nou. Mai sunt şi câteva pene pe ici, pe colo, care—au căzut de pe sturzi pe când construiau.

Celelalte păsări, moarte de invidie, au spus că barca n—o să stea pe apă, dar a stat dreaptă, o minunăţie; au mai spus că apa are să intre înăuntru, dar n—a intrat nici un strop! Pe urmă, au mai spus că Peter n—avea vâsle, ceea ce i—a făcut pe sturzi să se uite unul la altul descumpăniţi, dar Peter le—a răspuns că el nici nu avea nevoie de vâsle, fiindcă avea o pânză, şi ridică numaidecât, mândru şi fericit, pânza pe care şi—o făcuse din cămaşa lui de noapte. Şi cu toate că încă mai semăna cu o cămaşă de noapte, era o pânză de toată frumuseţea. Şi—n noaptea aceea fiind şi lună plină, pe când toate păsările dormeau, a intrat în caicul lui pescăresc (cum l—ar fi numit meşterul Francis Pretty) şi a pornit departe de insulă. Mai întâi, fără să ştie de ce, a privit drept în sus, cu mâinile împreunate, şi din acel moment ochii i s—au pironit spre apus.

Le făgăduise sturzilor să facă la început călătorii scurte, luându—i pe ei călăuze, dar în zare se vedea Grădina Kensington făcându—i semn pe sub pod şi n—a mai putut să aştepte. I s—au împurpurat obrajii, dar n—a privit măcar o dată înapoi; o bucurie uriaşă i—a umplut pieptul şi i—a gonit orice teamă. Era oare Peter cel mai puţin curajos dintre toţi marinarii englezi care plecaseră pe mări spre apus, către ţărmuri necunoscute?

La început, barca i s—a tot învârtit în cerc, întorcându—l în locul de unde plecase. De aceea a scurtat pânza, scoţându—i una din mâneci, şi atunci un alt vânt l—a purtat în cealaltă parte a marilor primejdii. El s—a lăsat în voia adierii şi a fost dus spre un ţărm îndepărtat, cu umbre negre al căror pericol nu—l cunoştea, dar îl bănuia, aşa că îşi ridică din nou cămaşa de noapte şi pluti aşa, înconjurat de umbre, până ce întâlni un vânt favorabil care—l duse către apus, dar cu o asemenea repeziciune, că era cât pe—aci să se sfărâme de pod. Ocolind primejdia, a trecut pe sub pod şi a ajuns, spre marea lui bucurie, drept în faţa încântătoarei Grădini. Dar încercând să azvârle ancora, care de fapt era un bolovan la capătul unei bucăţi din sfoara zmeului, n—a dat de nici un fund şi s—a văzut nevoit să plece de acolo, căutând un alt loc de ancoraj; şi, căutând cam pe unde—ar trebui s—o ia, s—a lovit atât de tare de un bolovan cufundat în apă, încât a fost azvârlit din barcă şi—a fost cât pe—aci să se înece. Dar s—a căţărat înapoi. Atunci s—a pornit o furtună grozavă, însoţită de nişte vuiete ale apei cum nu se mai auzise niciodată până atunci, şi a fost aruncat dintr—o parte într—alta, iar degetele i—au amorţit atât de rău de frig, că n—a mai putut să le strângă. Scăpând apoi şi din primejdia asta, a ajuns cu bine într—un mic golf, în care barca i—a plutit liniştit.

Cu toate acestea nu era încă în siguranţă, pentru că, vrând să acosteze, dădu peste o mulţime de făpturi mărunte, căţărate pe ţărm, care, ca să nu—l lase să coboare, îi tot strigau ascuţit să se îndepărteze, fiindcă era de mult trecută ora închiderii. Şi—n acest timp agitau ameninţător în mâini frunze de ilice, iar unele dintre ele ţineau chiar o săgeată pe care vreun băieţel o lăsase în Grădină şi pe care erau gata s—o folosească în chip de berbece de luptă.

Atunci Peter, care îi recunoscu pe dată că sunt zâne şi spiriduşi, le strigă tare că el nu era un om obişnuit şi că nu voia să le facă nici un rău, ci să le fie prieten; şi că, oricum, găsind un port plăcut, nu—i dădea prin minte să plece de—acolo. Ba îi preveni chiar că, dacă au de gând să—i facă vreun rău, să—şi păzească propria piele.

Spunând lucrurile acestea, a sărit pe mal plin de curaj, iar zânele şi spiriduşii l—au înconjurat să—l omoare. Dar atunci s—a auzit un ţipăt puternic printre zâne: ele—şi dădură seama de—abia acum că pânza lui de corabie era de fapt o cămaşă de noapte de copil. Şi din cauza asta l—au îndrăgit numaidecât, ba chiar le—a părut rău că aveau poalele atât de mici, ceea ce nu ştiu cum să—ți explic decât că uite—aşa e felul de—a fi al femeilor.

Cei care erau bărbaţi printre făpturile acestea mici, văzând felul de—a se purta al femeilor, pe a căror inteligenţă puneau mare preţ, şi—au vârât săbiile în teacă şi l—au condus pe Peter, politicoși, la Regină. Aceasta i—a acordat lui Peter îngăduinţa să rămână în Grădină după ora de închidere şi să se ducă oriunde ar fi vrut. Apoi le—a poruncit zânelor şi spiriduşilor să—l lase în pace.

Aşa a fost prima călătorie în Grădina Kensington şi, după felul cam de modă veche în care ţi—am povestit totul, îţi poţi da seama cât de demult s—au petrecut lucrurile. Dar cum Peter nu creşte niciodată, dac—am putea să—l pândim în noaptea asta sub pod (dar bineînţeles că nu putem), cred că, fără—ndoială, l—am vedea înălţându—şi cămăşuţa de noapte şi venind către noi în Cuibul lui de Sturz, cu vântu—n pânză sau vâslind. Şi am să—ţi povestesc îndată cum şi—a făcut rost de vâslă.

Mult înainte de ora deschiderii porţilor, el se furişează înapoi pe insulă, fiindcă lumea nu trebuie să—l vadă (nu—i de—ajuns fiinţă omenească pentru asta), dar şi—aşa îi rămân ceasuri întregi de joacă şi el se joacă întocmai cum o fac copiii adevăraţi. Cel puţin, aşa îşi închipuie el, şi—i unul dintre lucrurile triste ce i se întâmplă, fiindcă uneori se joacă exact pe dos.

Vezi tu, el n—are pe nimeni care să—i spună cum se joacă într—adevăr copiii, fiindcă zânele şi spiriduşii stau mai mult sau mai puţin ascunşi până seara, aşa că nu ştiu nimic, şi cu toate că păsările au pretins că—i pot spune o sumedenie de lucruri, când a venit vremea să—i spună, a fost uimitor cât de puţin ştiau. I—au povestit totul, de—adevărat, despre „de—a v—aţi ascunselea" şi el de multe ori se joacă de unul singur jocul ăsta, dar nici chiar raţele de pe Iazul Rotund n—au putut să—i explice ce—are podul de—l face să fie atât de fascinant pentru băieţi. În fiecare noapte, raţele uită toate întâmplările din timpul zilei, în afară de numărul de firimituri de cozonac care li s—a aruncat. Sunt nişte făpturi posace, care spun despre cozonac că nu mai este la fel de bun ca în zilele tinereţii lor.

Aşa că Peter a trebuit să afle singur o sumedenie de lucruri. De multe ori s—a jucat de—a vaporul pe Iazul Rotund, dar vaporul lui nu era altceva decât un cerc pe care—l găsise în iarbă. Bineînţeles că el numai văzuse niciodată până atunci un cerc şi s—a întrebat cum oare te joci cu el şi, până la urmă, şi—a spus că joaca asta constă în a spune că e vapor. Cercul se scufunda numaidecât, întotdeauna, iar el intra în iaz după el şi uneori îl trăgea voios de—a lungul malului iazului şi era tare mândru, zicându—şi că descoperise ce făceau băieţii cu cercurile.

Altă dată, când a dat peste o găleţică de copil, a crezut că rostul ei era să te aşezi înăuntru şi s—a îndesat în ea cu atâta înverşunare, încât de—abia a mai putut apoi să iasă. A mai găsit şi un balon. Sărea încolo şi încoace pe Movilă, de parcă s—ar fi jucat cu el însuşi, şi n—a putut să—l prindă decât după ce l—a fugărit îndelung. Crezuse însă că era minge şi, cum Jenny Wren îi spusese că băieţii obişnuiesc să lovească mingea cu piciorul, l—a lovit şi el cu piciorul, dar după asta n—a mai putut să—l găsească nicăieri.

Poate că lucrul cel mai neaşteptat pe care l—a găsit a fost un cărucior. Era sub un tei, lângă intrarea Palatului de Iarnă al Reginei Zânelor (care se află înăuntrul rondului celor şapte castani spanioli), şi Peter s—a apropiat de el cu prudenţă, căci păsările nu—i pomeniseră niciodată de aşa ceva. De teamă să nu fie viu, i se adresă cuviincios; apoi, cum nu primise nici un răspuns, se apropie mai mult şi îl cercetă precaut. De—abia îi dădu un brânci şi căruciorul, o luă la goană din faţa lui, ceea ce—l făcu să creadă că, la urma urmei, era totuşi viu; dar cum o luase la goană de dinaintea lui, nu i—a fost frică. Îşi întinse mâna să—l tragă spre el şi, cum de data asta căruciorul o luă la goană spre el, se sperie atât de rău, încât sări peste grilaj, năpustindu—se în barca lui. Cu toate acestea, nu trebuie să crezi că era un laş, fiindcă în noaptea următoare a venit iar în locul acela cu o coajă de pâine într—o mână şi un băţ în cealaltă, dar căruciorul nu mai era acolo. Şi de—atunci n—a mai văzut niciodată vreun altul. Ţi—am făgăduit să—ţi povestesc şi despre vâsla lui. Aceasta era o sapă de copil, pe care o găsise lângă Fântâna Sfântului Govor şi el a crezut că era vâslă.

Ţi—e milă de Peter că face greşelile astea? Dacă da, ar fi o prostie din partea ta. Adică, vreau să spun că bineînţeles trebuie să—ţi fie milă de el din când în când, dar să—ţi fie milă de el tot timpul ar fi o necuviinţă. El îşi zicea că timpul petrecut în Grădina Kensington era minunat şi, când crezi ceva, este aproape tot pe—atât de bine ca şi atunci când este într—adevăr. Se juca întruna, fără oprire, în timp ce tu îţi pierzi vremea purtându—te ca un căţel turbat sau ca Mary Ann. El nu putea să fie nici una, nici alta, căci n—auzise niciodată de aşa ceva, şi crezi că trebuie să—ţi fie milă de el pentru asta?

Cât era de voios! Era cu—atât mai voios decât tine, de pildă, pe cât eşti tu mai voios decât tatăl tău. Uneori, de—atâta bucurie, se simţea ca o sfârlează. Ai văzut vreodată un ogar sărind peste grilajul Grădinii? Uite—aşa îl sare Peter.

Şi ia gândeşte—te la muzica naiului său! Unii domni, care se întorc acasă noaptea, scriu în ziare că au auzit o privighetoare în Grădina Kensington, dar, în realitate, ei aud naiul lui Peter. Desigur, el n—avea nici măcar o mămică — dar la ce i—ar fi trebuit? Poate să—ţi pară rău pentru el din pricina asta, dar să nu—ţi pară prea rău, fiindcă următorul lucru pe care vreau să ţi—l povestesc este cum s—a dus el la ea.

Zânele au fost cele care i—au dat prilejul ăsta.

4.ORA ÎNCHIDERII

Este neînchipuit de greu să ştii multe lucruri despre zâne şi spiriduşi, dar un lucru e sigur, că acolo unde sunt copii, sunt şi ei. Mai demult, copiii nu aveau voie să intre în Grădina Kensington şi, pe atunci, nu era acolo nici urmă de zână sau de spiriduş. Apoi copiilor li s—a dat drumul în Grădină şi chiar în aceeaşi seară au venit şi zânele, şi spiriduşii, cu duiumul. Nu pot să nu se ia după copii, dar rareori ai să—i vezi, şi asta pe de o parte pentru că în timpul zilei stau în spatele grilajului unde nu ai voie să te duci, şi pe de altă parte fiindcă sunt atât de vicleni. Nu sunt deloc vicleni după ora de închidere a Grădinii, dar până atunci, măiculiţă—Doamne!

Pe vremea când erai pasăre, cunoşteai bine zânele şi spiriduşii, iar când eşti copil mic îţi mai aduci aminte multe lucruri despre ei şi e tare păcat că nu poţi, atunci, să te—apuci să scrii, fiindcă pe urmă începi să uiţi şi am auzit chiar că unii copii au declarat ca nu văzuseră niciodată o zână. Şi dacă au spus asta în Grădina Kensington, poate că tocmai atunci se uitau la o zâna. Ei nu ştiau, fiindcă zâna îi păcălea luând o altă înfăţişare. Păcăleala asta este unul dintre lucrurile care le izbuteşte zânelor cel mai bine. Şi de obicei se dau drept flori, pentru că suita Reginei lor se află în Bazinul Zânelor, şi acolo, ca şi pe Aleea Copiilor Mici, sunt atâtea flori, încât o floare e ultimul lucru care ar putea să—ţi atragă atenţia.

Zânele se îmbracă întocmai ca florile şi—şi schimbă rochiile după anotimp, punându—şi rochii albe când înfloresc crinii, albastre în timpul clopoţeilor şi aşa mai departe. Cel mai mult le place însă vremea şofranului şi a zambilelor, pentru că acestea sunt flori mai puţin colorate, dar pe lalele (în afara celor albe, care sunt leagănele zânelor) le găsesc ţipătoare, aşa că uneori renunţă zile de—a rândul să se îmbrace ca lalelele. Şi iată de ce le poţi prinde cel mai uşor când începe vremea lalelelor.

Când cred că nu te uiţi la ele, o iau repede la fugă, dar dacă te uiţi la ele, iar lor le e teamă că n—au timp să se ascundă, stau liniştite şi se dau drept flori. Şi pe urmă, după ce ai plecat fără să ştii că erau zâne, aleargă acasă şi le povestesc mamelor lor prin ce aventură au trecut. Bazinul Zânelor este acoperit în întregime cu iederă (din care zânele prepară uleiul de ricin) şi cu câteva flori ce cresc ici, colo. Cele mai multe sunt flori adevărate, dar unele sunt zâne. Niciodată nu poţi să fii sigur care anume e zână, dar un mijloc bun de a afla este să te plimbi pe—acolo, uitându—te în altă parte şi apoi să te întorci pe neaşteptate. Un alt mijloc, pe care David şi cu mine îl folosim uneori, este să le priveşti ţintă. După mai mult timp încep să clipească şi atunci ştii sigur că sunt zâne.

Se mai găsesc zâne şi de—a lungul Aleii Copiilor Mici, un loc tihnit, ca toate locurile unde sunt zâne. Odată, douăzeci şi patru de zâne au păţit ceva nemaipomenit. Erau fetiţe de şcoală şi ieşiseră la plimbare cu învăţătoarea lor şi purtau toate rochii de zambile. Deodată învăţătoarea şi—a dus degetul la buze şi fetiţele au încremenit pe un răzor gol, dându—se drept zambile. Din nefericire, ceea ce auzise învăţătoarea era zgomotul pe care—l făceau doi grădinari venind să planteze flori tocmai pe răzorul acela. Duceau o roabă plină de flori şi ce s—au mai mirat când au văzut răzorul ocupat!

—Păcat să scoatem zambilele! a spus unul din ei.

—E ordinul Ducelui, a răspuns celălalt.

Şi după ce au golit roaba, le—au scos din pământ pe sărmanele şcolăriţe înspăimântate şi le—au aşezat pe cinci rânduri în roabă. Bineînţeles, nici învăţătoarea,nici fetiţele n—au îndrăznit să se arate că sunt zâne, aşa că au fost duse departe cu roaba, într—un şopron, de unde au fugit noaptea, fără pantofi în picioare. Dar părinţii lor au făcut atâta zarvă despre întâmplarea asta, încât şcoala a trebuit să fie închisă.

Cât despre casele zânelor şi ale spiriduşilor, n—are rost să le cauţi, pentru că sunt chiar contrariul caselor noastre. Casele noastre le poţi vedea ziua, dar nu noaptea. Pe când casele lor le poţi vedea pe întuneric, dar nu le poţi vedea ziua, căci au culoarea nopţii şi n—am auzit pe nimeni care să poată vedea noaptea în timpul zilei. Asta nu înseamnă că au case negre, căci noaptea are culorile ei, tot astfel cum şi ziua le are pe ale ei, atâta doar că ale nopţii sunt cu mult mai strălucitoare. Albastrul, roşul şi verdele lor sunt ca şi ale noastre, doar cu o lumină în spate. Palatul Reginei, care domneşte deopotrivă şi peste zâne, şi peste spiriduşi, este construit în întregime din sticle multicolore şi este cel mai frumos dintre toate reşedinţele regale, dar Regina se plânge uneori că poporul ei priveşte pe furiş înăuntru să vadă ce face. Sunt făpturi tare curioase din fire şi îşi turtesc atât de rău nasul pe geamuri, încât iată de ce, de cele mai multe ori, spiriduşii sunt cârni. Drumurile le sunt lungi de câteva mile şi foarte întortocheate, şi au de—o parte şi de alta dâre din fire de lână toarsă, în culori vii. Cum păsările obişnuiau să fure firele pentru cuiburile lor, au angajat un poliţai, anume ca să ţină firele la celălalt capăt.

Una din marile deosebiri dintre poporul de zâne şi spiriduşi şi noi este că ei nu fac nimic folositor. Când primul copil mic a râs pentru prima oară, râsul lui s—a spart în mii de bucăţi, care au luat—o la goană în toate părţile. Şi uite—aşa au apărut zânele şi spiriduşii. Ai zice că sunt grozav de ocupaţi, de parcă n—ar avea nici o clipă de pierdut, dar dac—ai sta să îi întrebi ce fac, n—ar putea să—ţi răspundă mai nimic. Sunt îngrozitor de neştiutori şi tot ce fac e doar ca să se afle în treabă. Au un poştaş, dar el nu vine cu mica lui geantă decât de Crăciun, şi, deşi au şcoli frumoase, nu se învaţă nimic în ele. Cel mai mic dintre copii, fiind şef, e întotdeauna ales învăţător şi, după ce—i strigă după catalog, toţi ies să se plimbe şi nu se mai întorc. Trebuie avut în vedere că, în familiile zânelor şi ale spiriduşilor, cel mai mic e întotdeauna considerat cel mai important şi, de obicei, devine prinţ sau prinţesă. Copiii îşi aduc aminte acest lucru şi cred că printre oameni trebuie să fie la fel, de aceea sunt atât de neliniştiţi când o surprind pe mămica lor punând alte scutece în leagănul care fusese al lor.

Poate ai băgat de seama că surioara ta cea mică vrea să facă tot felul de lucruri pe care mama şi dădaca ei ar vrea ca ea să nu le facă: să stea în picioare când trebuie să stea jos sau sa stea jos când trebuie să stea în picioare, de exemplu; sau să se trezească atunci când s—ar cuveni să doarmă, sau să se târască pe podea când poartă rochiţa cea bună şi aşa mai departe, şi poate că toate acestea le iei drept necuviinţe. Dar nu—i aşa; face cum i—a văzut pe spiriduşi că fac. La început, se poartă ca ei şi—i trebuie vreo doi ani să înveţe să se poarte ca oamenii. Furiile ei greu de suportat se pun de obicei pe seama dinţilor care—i cresc, dar nu—i asta; ea se enervează pentru că nu o înţelegem cu toate că vorbeşte o limbă pe—nţeles. Vorbeşte limba zânelor şi a spiriduşilor. Motivul pentru care mamele şi dădacele înţeleg înaintea altor persoane ce vrea să zică — cum ar fi că „doda" înseamnă „dă—mi odată" sau că „dee" este „de ce porţi pălărie aşa de caraghioasă?" — este că, având de—a face mereu cu copii mici, ele au început să prindă ceva din graiul zânelor şi al spiriduşilor.

Nu demult, David a stat să se gândească mai pe îndelete la acest grai, apăsându—şi tare tâmplele, şi şi—a adus aminte mai multe vorbe de—ale lor pe care am să ţi le spun şi ţie într—o zi, dacă n—am să uit. David le auzise pe vremea când era sturz şi, deşi i—am sugerat că poate erau de fapt vorbe de—ale păsărilor, el spune că nu, pentru că sunt glume şi năzdrăvănii, iar păsările nu vorbesc decât despre clăditul cuiburilor. Îşi aminteşte limpede că păsările obişnuiau să meargă dintr—un loc într—altul, ca nişte cucoane prin faţa vitrinelor, uitându—se la diferite cuiburi şi zicând: „Nu—i culoarea mea preferată!" sau: „Cum s—ar potrivi asta cu o căptuşeală moale?" sau: „Dar se va purta?" sau: „Ce garnitură oribilă!" şi aşa mai departe.

Zânele sunt minunate dansatoare şi iată de ce unul dintre primele lucruri pe care le face un copil este să—ţi ceară să—i dansezi şi apoi, când o faci, să înceapă să plângă. Ele îşi ţin marile lor baluri sub cerul liber, într—un loc numit „cercul zânelor". După aceea, săptămâni întregi poţi să mai vezi cercul pe iarbă. Nu—i de la început acolo, dar îl fac ele rotindu—se mereu în pas de vals. Uneori ai să găseşti ciuperci înăuntrul cercului; sunt scaunele zânelor, pe care slujitorii au uitat să le ia de acolo. Scaunele şi cercurile lor sunt singurele semne pe care aceste mici făpturi le lasă în urmă şi nu le—ar lăsa nici pe ele, dacă nu le—ar plăcea atât de mult dansul, încât să nu se mai oprească din învârtit până în clipa deschiderii porţilor Grădinii. David şi cu mine am găsit odată un cerc al zânelor, cald încă.

Există însă şi un mijloc să afli de bal mai înainte chiar de—a începe. Cunoşti tăbliţele pe care e însemnată în fiecare zi ora de închidere a Grădinii. Ei bine, spiriduşii, aceste făpturi şirete, uneori schimbă pe furiş tăbliţa în noaptea în care va avea loc un bal şi atunci ai să vezi scris că Gradina se închide la şase şi jumătate, de exemplu, în loc de şapte. Şi aşa, zânele pot începe balul cu o jumătate de oră mai devreme.

Dacă într—o noapte ca asta am putea rămâne în Grădină, precum celebra Maimie Mannering, am avea de văzut minunății: sute de zâne fermecătoare grăbindu—se să ajungă la bal, cele măritate purtându—și verigheta în jurul taliei, domnii, toți în uniforme, ținând trena doamnelor, băieții care luminează calea alergând înaintea tuturor și purtând cireșe de toamnă, care sunt felinarele zânelor; garderoba unde își pun condurii de argint și capătă un bon pentru cape; florile dând buzna de pe Aleea Copiilor Mici să se uite și ele, totdeauna bine venite fiindcă sunt gata să împrumute câte un ac cu gămălie; apoi masa de seară având—o la loc de onoare pe Regina Mab și în spatele jilțului ei stând Lordul Șambelan, în mână cu o floare de păpădie peste care suflă ori de câte ori Maiestatea sa dorește să știe cât e ceasul.

Faţa de masă se schimbă după sezon, iar în luna mai este din flori de castan. Slujitorii zânelor procedează cam aşa: bărbaţii se suie, cu duzinele, în copaci şi scutură crengile, şi florile cad ca fulgii de zăpadă. Apoi femeile le—adună fluturândui—şi fustele, până când se încheagă într—adevăr ca o faţă de masă. Uite—aşa îşi capătă zânele feţele de masă!

Au pahare adevărate şi trei feluri de vinuri adevărate, şi anume, vin de boabe de porumbar, vin din boabe de măcriş şi vin din ciuboţica—cucului. Regina toarnă vinul, dar sticlele sunt atât de grele, încât ea doar zice că toarnă. La început se dă pâine cu unt de mărimea unui ban de trei penny, iar la sfârşit prăjituri atât de mici, că nu mai au cum să lase firimituri. Zânele şi spiriduşii stau de jur împrejur pe ciuperci şi mai întâi se poartă cuviincios şi pun mâna la gură când tuşesc şi aşa mai departe. Dar după puţin timp, nu mai sunt atât de bine crescuţi şi îşi înfig degetele în unt, care se scoate din rădăcinile copacilor bătrâni, iar cei mai urâcioşi se întind pe faţa de masă, lingând cu limba zahărul sau celelalte bunătăţi. Când Regina vede una ca asta, face un semn slujitorilor să strângă masa şi s—o pună deoparte, şi atunci toată lumea se îndreaptă spre dans. Regina porneşte înainte şi Lordul Şambelan în urma ei,

ducând două vase mici, unul cu suc de micşunea şi celălalt cu suc din coada—cocoşului .Sucul de micşunea e bun pentru a—i aduce în simţiri pe dansatorii care cad la pământ ameţiţi, iar sucul din coada—cocoşului este pentru vânătăi. Zânele se lovesc foarte uşor şi, când Peter cântă din nai mai repede şi tot mai repede, ele se ţin după el, până cad jos. Pentru că, după cum ştii fără să ţi—o spun, Peter Pan este orchestra zânelor. El stă în mijlocul cercului, şi astăzi ele nici nu—şi mai pot închipui un dans elegant fără el. Într—un colţ al invitaţiei pe care o trimite orice familie bună, stă scris „P.P.". Dar zânele sunt făpturi recunoscătoare şi la balul care a avut loc atunci când prinţesa a împlinit vârsta pentru bal (ele împlinesc vârsta asta la a doua lor zi de naştere şi au câte o zi de naştere în fiecare lună), i—au împlinit dorinţa inimii lui.

S—a întâmplat în felul următor: Regina i—a poruncit să îngenuncheze şi apoi i—a spus că, pentru că a cântat atât de frumos, îi va împlini dorinţa inimii lui. Atunci toate zânele s—au strâns în jurul lui Peter să audă ce îi dorea inima, dar el a şovăit mult timp neştiind ce să ceară.

—Dacă vă cer să mă întorc la mama, a întrebat el în cele din urmă, îmi puteţi împlini dorinţa asta?

Vezi însă că întrebarea lui le—a necăjit, pentru că, dacă el s—ar fi întors la mama, ele ar fi pierdut muzica; aşa că Regina a strâmbat din nas cu dispreţ şi a spus:

—Haida—de, cere—mi să—ţi împlinesc o dorinţă mai mare ca asta!

—E o dorinţă chiar atât de mică? a întrebat el.

—Uite—atât de mică, i—a răspuns Regina, apropiindu—şi palmele una de alta.

—Dar cât de mare e o dorinţă mare? Regina a măsurat pe fustă o lungime bunicică. Atunci Peter Pan s—a gândit şi a spus:

—Ei bine, atunci cred că am să cer să—mi împliniţi două dorinţe mici în loc de una mare.

Bineînţeles că zânele au trebuit să fie de acord, cu toate că deşteptăciunea lui le—a cam supărat. Iar el le—a spus că prima lui dorinţă era să se ducă la mama, dar să aibă dreptul să se întoarcă în Grădina Kensington, dacă ar fi cumva dezamăgit. Cât despre a doua dorinţă, pe aceasta şi—o ţine în rezervă.

Au încercat să—l abată de la hotărârea asta şi i—au pus chiar tot felul de piedici.

—Pot să—ţi dau puterea să zbori până la casa mamei tale, a spus Regina, dar nu pot să—ţi deschid uşa.

—Fereastra pe care am zburat de la ea va fi deschisă, le—a spus el confidenţial. Mama o lasă întotdeauna deschisă, sperând că am să mă întorc în zbor.

—De unde ştii? s—au mirat zânele.

Şi, într—adevăr, Peter n—a putut să le explice de unde ştia.

—O ştiu eu, aşa! a fost tot ce le—a spus.

Şi cum el a tot stăruit, n—au avut încotro şi au trebuit să—i îndeplinească dorinţa. Uite cum i—au dat puterea să zboare: l—au gâdilat toate pe umăr şi în curând el a simţit o ciudată furnicare în acea parte, şi—apoi iată—l ridicându—se sus, tot mai sus, şi luându—şi zborul dincolo de Grădina Kensington, peste acoperişurile caselor.

Era atât de plăcut, încât, în loc să zboare drept acasă, a trecut pe deasupra Catedralei St. Paul, atingându—i uşor cupola, apoi a ocolit pe la Crystal Palace şi de—a lungul Tamisei înapoi spre Regent's Park şi, când a ajuns la fereastra mamei, aproape că se şi hotărâse ca a doua lui dorinţă să fie aceea de a deveni o pasăre.

Fereastra era larg deschisă, exact aşa cum ştia că trebuie să fie, şi el pătrunse înăuntru şi iat—o acolo şi pe mama, adormită. Peter a coborât uşor pe marginea patului şi a privit—o îndelung. Dormea cu capul pe braţ şi adâncitura ce—o lăsa în pernă era aidoma unui cuib căptuşit cu părul ei castaniu, ondulat. Atunci şi—a adus aminte, deşi uitase de mult, că ea întotdeauna îşi despletea părul noaptea. Ce gingaşe erau volanele cămăşii ei de noapte! Ce bucuros era să aibă o mamă atât de drăguţă!

Dar părea tristă şi el ştia de ce părea tristă. Un braţ i se mişcă de parcă ar fi vrut să înconjoare ceva şi el ştia ce voia să înconjoare.

„O, mamă! îşi spuse Peter, dacă ai şti cine stă pe marginea patului tău!"

Încetişor, mângâie ridicătura pe care o formau picioarele ei sub plapumă şi îşi dădu pe dată seama, după expresia de pe chipul ei, că gestul lui îi făcea plăcere. Ştia că n—avea decât să şoptească: „Mamă", oricât de uşor, şi ea s—ar fi trezit. Totdeauna mama ta se trezeşte numaidecât, dacă tu eşti cel care—i rosteşti numele. Şi—atunci ce strigăt de bucurie ar fi scos şi cum l—ar mai fi strâns la piept! Şi cât de mult i—ar fi plăcut lui, dar, mai ales, cât de minunat ar fi fost pentru ea! Iată ceea ce mi—e teamă că şi—a spus şi Peter. El nu s—a îndoit niciodată că, întorcându—se la mama lui, i—ar fi făcut cea mai mare bucurie pe care—o poate avea o femeie. „Nimic nu poate fi mai frumos, se gândi el, decât să ai un băieţel care să fie al tău. Cât de mândră e o mamă să te aibă! Şi pe drept cuvânt!"

Dar de ce zăboveşte Peter atât de mult pe marginea patului? De ce nu—i spune mamei lui că s—a întors?

Aproape că mi—e teamă să recunosc adevărul, şi anume că el stătea acolo şovăind între două hotărâri.

Uneori se uita cu dor spre mamă şi alteori privea cu dor spre fereastră. Bineînţeles că era plăcut să fie iar băiatul ei, dar, pe de altă parte, ce de clipe minunate petrecuse în Grădina Kensington!

Era el chiar atât de sigur că i—ar plăcea să mai poarte haine? Sări de pe pat şi deschise un dulap să se uite la vechile lui hăinuţe. Mai erau acolo toate, dar nu putea să—şi aducă aminte cum se îmbrăcau. Şosetele, de exemplu, se purtau la mâini sau la picioare? Tocmai era să—şi tragă una din ele pe mână, când se întâmplă ceva deosebit. Poate că dulapul a scârţâit; în orice caz, mama lui s—a trezit, pentru că a auzit—o şoptind: „Peter", de parc—ar fi fost cel mai frumos cuvânt de pe lume. El a rămas pe podea ţinându—şi răsuflarea şi mirându—se de unde ştia ea că el se întorsese. Dacă ar mai fi spus odată:„Peter", el ar fi strigat la rândul lui: „Mamă!" şi ar fi alergat la ea. Dar ea n—a mai spus nimic, a scos doar un geamăt uşor şi, când el s—a uitat din nou la ea, pe furiş, adormise iar, cu lacrimi pe obraz.

Asta l—a amărât tare rău pe Peter, şi care crezi că a fost primul lucru pe care l—a făcut? Stând pe marginea patului, i—a cântat mamei din nai un preafrumos cântec de leagăn. L—a compus pe loc din felul în care rostise ea: „Peter" şi nu s—a mai oprit din cântat, până când nu a văzut că i se înseninează faţa.

Găsi că făcuse o faptă atât de inteligentă, încât de—abia rezistă să n—o trezească, s—o audă spunând: „Vai, Peter, ce minunat cânţi!" în orice caz, cum ea părea mulţumită acum, el îşi întoarse iar privirea spre fereastra. Să nu crezi că se gândea să zboare şi să nu se mai întoarcă niciodată. Era cu totul hotărât să fie iar băiatul mamei lui, dar şovăia dacă să înceapă chiar din noaptea aceea. Cea de—a doua dorinţă îl neliniştea. Nu—şi mai dorea să fie pasăre, dar să renunţe la cea de—a doua dorinţă i se părea nechibzuit, şi pentru asta trebuia să se întoarcă la zâne. De asemenea, dacă lăsa să treacă prea mult până să—şi spună dorinţa, poate că nu i—ar mai fi fost îndeplinită. Se mai întrebă şi dacă nu fusese fără inimă să plece fără să—şi ia rămas—bun de la Solomon, bătrânul corb.

—Tare—aş vrea să mai călătoresc, măcar o singură dată, în barca mea! i—a spus el, dus pe gânduri, mamei care dormea.

A încercat chiar s—o convingă, de parcă ea l—ar fi putut auzi:

—Ar fi minunat să le povestesc păsărilor ce aventură am avut!

Şi apoi, solemn:

—Îţi făgăduiesc să mă întorc! Şi o şi credea.

Iar până la urmă, ştii, a zburat de—acolo. S—a întors de două ori de la fereastră, vrând să—şi sărute mama, dar i—a fost teamă că avea să se trezească de bucurie, aşa că până la urmă i—a cântat din nai un sărut minunat şi—apoi a zburat înapoi în Grădina Kensington.

Au trecut nopţi de—a rândul şi chiar luni până să le ceară zânelor împlinirea celei de—a doua dorinţe; şi nici nu înţeleg de ce—o fi întârziat atât. Unul dintre motive era că a trebuit să—şi ia de—atâtea ori rămas—bun nu numai de la prieteni, dar şi de la atât de multe locuri îndrăgite. Apoi a făcut ultima călătorie cu barca şi după asta a făcut cu adevărat ultima călătorie, şi pe urmă a făcut ultima călătorie dintre toate şi aşa mai departe. De asemenea, s—au dat şi o sumedenie de serbări de rămas—bun în cinstea lui; şi un alt motiv liniştitor pentru el era acela că, de fapt, nu avea de ce să se grăbească, pentru că mama lui, oricum, îl aştepta mereu. Acest ultim motiv i—a displăcut bătrânului Solomon, fiindcă le încuraja pe păsări să—şi amâne treaba de azi pe mâine. Avea Solomon mai multe vorbe de—ale lui, ca să ţină păsările la treabă: „Nu renunţa niciodată de—a oua astăzi, doar pentru că ai putea oua şi mâine" şi „în lumea asta nu ţi se oferă de două ori acelaşi prilej". Şi iată—l pe Peter tot amânând întruna, cu voioşie şi fără să păţească nimic. Păsările comentau între ele şi începură să trândăvească.

Vezi însă că, deşi Peter nu se grăbea deloc să se întoarcă la mama, totuşi era hotărât să o facă. Cea mai bună dovadă era atenţia cu care se purta cu zânele. Ele doreau foarte mult ca el să rămână în Grădina Kensington să le cânte şi, ca să ajungă să—i îndeplinească şi cea de—a doua dorinţă, căutau să—l înşele făcându—l să rostească unele dorinţe simple ca: „Aş vrea să nu mai fie iarba atât de udă", iar unele dansau în contratimp, ca să—l facă să strige: „Aş vrea să păstraţi măsura!" Atunci ele i—ar fi spus că aceasta era cea de—a doua dorinţă a lui. Dar el le ghicea intenţia şi, cu toate că uneori începea să spună:

„Aş vrea..." se oprea totdeauna la timp. Aşa încât, când în cele din urmă le spuse cu curaj: „Acum vreau să mă—ntorc la mama pentru totdeauna!" ele trebuiră să—i gâdile umerii şi să—l lase să plece.

În sfârşit, băieţelul plecă zorit, căci visase că mama lui plângea, şi el ştia prea bine ce era acel lucru important după care plângea ea şi că o îmbrăţişare de la Peter al ei cel fără de seamăn ar fi făcut—o numaidecât să zâmbească. Era sigur de asta şi—i era atât de dor să se cuibărească în braţele ei, încât acum zbură drept la fereastra care trebuia să fie întotdeauna deschisă pentru el.

Dar fereastra era închisa. Şi i se puseseră chiar zăbrele. Şi Peter, uitându—se înăuntru, o văzu pe mama lui dormind liniştită, cu "braţul în jurul unui alt băieţel.

Peter a strigat—o:

— Mamă! Mamă!

Dar ea nu l—a auzit.

În zadar a bătut el cu mâinile şi picioarele lui mici în zăbrele. A trebuit să zboare înapoi în Grădina Kensington plângând cu sughiţuri şi să n—o mai vadă niciodată pe aceea care—i era dragă! Ce băiat minunat voise să—i fie! Vai, Peter, noi toţi, care—am făcut marea greşeală, n—am mai face—o a doua oară! Dar Solomon avea dreptate: nu ţi se oferă de două ori acelaşi prilej, cel puţin celor mai mulţi dintre noi. Când ajungem la fereastră, fereastra este închisă. Zăbrelele s—au tras pentru totdeauna.

5.CASA CEA MICĂ

Toată lumea a auzit de Casa cea Mică din Grădina Kensington, singura casă din lumea întreagă pe care au construit—o zânele şi spiriduşii pentru oameni. Totuşi, nimeni n—a văzut—o cu adevărat, în afară de vreo trei sau patru care nu numai că au văzut—o, dar au şi dormit înăuntru. Pentru că numai dacă dormi înăuntru poţi s—o vezi. Şi asta fiindcă ea nu—i acolo când te aşezi să te culci, dar e acolo când te trezeşti şi ieşi dinăuntru.

Aşa, dac—ar fi vorba, oricine o poate vedea, numai că ceea ce se vede nu e chiar casa, ci doar lumina de la ferestre. Lumina de la ferestre se vede foarte bine după ora de închidere a Grădinii. Uite, David, de exemplu, a văzut—o desluşit din depărtare, printre copaci, pe când ne întorceam odată acasă de la un spectacol de pantomimă, şi a mai văzut—o şi Oliver Bailey în noaptea în care a rămas mult mai târziu la Temple — cum i se spune locului unde—şi are tatăl lui slujba. Cât despre Angela Clare, căreia—i place să i se scoată câte un dinte, fiindcă atunci bea ceai într—o prăvălie, ea a văzut chiar mai multe lumini, a văzut sute de lumini laolaltă; se vede că asta s—a întâmplat tocmai când zânele şi spiriduşii clădeau casa, căci ei o clădesc în fiecare noapte şi de fiecare dată în altă parte a Grădinii. Ea mai spunea şi că i s—a părut că una dintre lumini era mai mare decât celelalte, cu toate că nu era cu totul sigură care anume, fiindcă toate săltau în aşa hal, încât se prea poate ca alta să fi fost încă şi mai mare. Dar fără îndoială că, dacă a fost aceeaşi lumină, atunci a fost lumina lui Peter Pan. O sumedenie de copii au văzut lumina, aşa încât asta nu—i mare lucru. Maimie Mannering a fost însă celebra fetiţă pentru care s—a construit casa întâia oară.

Maimie era totdeauna cam ciudată, dar era ciudată numai când cădea noaptea. Avea patru ani şi ziua era ca toată lumea. Se bucura dacă fratele ei Tony, o făptură minunată de şase ani, o lua în seamă, şi atunci se uita la el în sus, aşa cum se obişnuieşte, şi căuta în zadar să—l imite, iar când el o gonea de—acolo, în loc să fie supărată, se simţea măgulită. De asemenea, de câte ori se juca un pic cu mingea, pe când mingea era în aer, se oprea ca să—ţi arate că poartă pantofi noi. Vezi dar că era cel mai obişnuit dintre toţi copiii, cât era zi.

Dar cum cădea noaptea, fanfaronul de Tony îşi pierdea dispreţul pentru Maimie şi începea să se uite la ea cu teamă, ceea ce nu e de mirare, căci întunericul îi aducea în priviri o licărire pe care n—aş putea—o numi decât misterioasă. Şi era totodată o privire liniştită, care contrasta foarte mult cu uităturile speriate ale lui Tony. Atunci el îi dăruia toate jucăriile lui preferate (pe care i le lua totdeauna înapoi în dimineaţa următoare) şi ea le primea cu un zâmbet tulburător. Motivul pentru care el devenea acum atât de linguşitor şi ea atât de misterioasă era (pe scurt) că ştiau că aveau să fie trimişi la culcare. Şi iată momentul când Maimie devenea teribilă. Tony o implora să fie cuminte în noaptea aceea, iar mama şi dădaca lor negresă o ameninţau, dar Maimie le zâmbea doar, cu zâmbetul ei îngrijorător. Şi încetul cu încetul, când rămâneau singuri doar cu lampa de noapte, ea se ridica din pat strigând:

—Psst! Ce—a fost asta? Tony o ruga stăruitor.

—N—a fost nimic, lasă, Maimie, lasă... Şi—şi trăgea pătura peste cap.

—Se—apropie! striga ea. Uită—te la ea, Tony! îţi atinge patul cu coarnele — te caută, vai, Tony, vai! şi nu se oprea până ce el nu cobora în goană pe scări, în pijama, ţipând îngrozitor.

Când veneau apoi să—i tragă, o bătaie, de obicei o găseau dormind liniştita — fără prefăcătorie, ştii, dormind într—adevăr şi pârând cel mai dulce îngeraş, ceea ce mie mi se pare ca era încă și mai urât din partea ei.

Dar, bineînţeles, în Grădina Kensington se duceau ziua şi atunci Tony era cel care vorbea cel mai mult. Şi din vorba lui puteai să—ţi dai seama ce băiat minunat era şi nimeni nu era mai mândru de el ca Maimie. Ar fi fost încântată să poarte chiar vreun bilet prins de ea, care s—arate că era sora lui. Niciodată însă nu—l admira mai mult ca atunci când îi spunea, cu un curaj minunat, cum i se întâmpla adesea, că avea de gând ca într—o zi să rămână în Grădină după ora de închidere a porţilor.

—Vai, Tony, îi spunea ea cu un neţărmurit respect, dar zânele au să fie furioase.

—Ce să spun! îi răspundea el, nepăsător.

—Poate, îi spunea ea cu emoţie, Peter Pan are să te ia cu el la o plimbare cu barca.
—Am să—l oblig să mă ia! îi răspundea Tony. Nu—i de mirare că era atât de mândră de el! Dar n—ar fi trebuit să vorbească atât de tare,fiindcă într—o zi au fost auziţi de o zână care căuta frunze moarte ca să—şi facă din ele, după obiceiul zânelor, perdele de vară. Şi din acel moment, Tony a fost un băiat stigmatizat. Desprindeau grilajul de la pământ mai înainte de—a se aşeza el acolo, aşa încât, când se aşeza, cădea în cap, îi puneau piedică prinzându—l de şiretul de la pantof şi mituiau raţele să—i scufunde barca. Aproape toate accidentele neghioabe care ţi se întâmplă în Grădină se datorează faptului că zânele—ţi poartă sâmbetele şi în felul ăsta îţi atrag atenţia cum se cade să vorbeşti despre ele.

Maimie era o fetiţă dintre acelea cărora le place să hotărască o zi pentru a face ceva, dar Tony nu era

aşa. Şi când ea îl întreba în ce zi avea de gând să rămână în Grădină după ora de închidere, el îi răspundea doar:

—Într—una din zile.

Era cu totul nehotărât în privinţa zilei, afară doar dacă ea îl întreba:

—Nu cumva astăzi?

Atunci putea să spună, cu toată siguranţa, că nu avea să fie ziua de astăzi.
Aşa încât ea îşi putu da seama că Tony aştepta o ocazie într—adevăr deosebită.

Şi iată—ne ajunşi la acea după—amiază în care Grădina Kensington era acoperită toată de zăpadă şi Iazul Rotund era acoperit de gheaţă, de o gheaţă nu îndeajuns de groasă, ca să fie bună de patinaj, dar pe care puteai să o strici pentru a doua zi, azvârlind cu pietre în ea. Şi mulţi copii, fetiţe şi băieţi, făceau aşa.

De cum au intrat în Grădina, Tony şi cu surioara lui au vrut să se ducă drept la iaz, dar doica le—a

cerut să facă mai întâi o plimbare lungă. Şi zicând aceasta, aruncă o privire spre tăbliţa cu orarul Grădinii, să vadă care era ora de închidere în seara aceea. Citi: cinci şi jumătate. Biata doică! Făcea parte dintre acele doici—negrese care se bucură mereu pentru că sunt atât de mulţi copii albi pe lume, cărora să li se poarte de grijă. Dar în ziua aceea nu avea să se bucure prea mult!

Porniră, dar, de—a lungul Aleii Copiilor Mici şi înapoi. Şi când se întoarseră şi ajunseră din nou în dreptul tăbliţei, doica se miră văzând că acum pe ea scria ora cinci. Nefiind obişnuită cu şireteniile zânelor şi ale spiriduşilor, ea nu văzuse, aşa cum văzuseră odată Maimie şi Tony, că aceştia schimbau ora când în noaptea aceea avea să fie bal. Aşa încât le spuse doar că nu le mai rămăsese timp acum decât să meargă până în vârful Movilei şi înapoi. Şi cum ei umblau liniştiţi pe lângă ea, nu le ghicea emoţia care le umplea piepturile lor mici. Vezi tu, li se ivise prilejul de—a vedea un bal al zânelor. Şi Tony înţelese că n—ar fi putut niciodată nădăjdui să dea peste o ocazie mai bună.

Trebuia neapărat să—şi dea seama de asta, pentru că Maimie o simţea atât de limpede pentru el. Ochii ei arzători îl întrebau: „Nu—i astăzi?" Iar el oftă şi încuviinţă din cap.

Maimie îşi strecură mâna într—a lui şi mâna ei era caldă, dar a lui era rece. Şi—atunci ea a făcut ceva drăguţ: şi—a scos fularul şi i l—a dat.

—Poate ţi—e frig, i—a şoptit.

Faţa îi era îmbujorată; dar a lui Tony era întunecată.

Pe când se întorceau pe vârful Movilei, el îi şopti:

—Mi—e teamă că doica are să mă vadă şi n—am să pot s—o scot la capăt.

Maimie îl admiră atunci mai mult decât oricând pentru că nu—i era teamă decât de doica lor, când erau atâtea spaime necunoscute de care să te temi, şi spuse cu voce tare:

—Tony, am să te fugăresc până la poartă! Şi în şoaptă.

—Atunci ai să te poţi ascunde! Şi o luară la goană.

Tony putea oricând, cu uşurinţă, s—o lase în urmă pe Maimie, dar ea nu ştiuse niciodată că el era în stare să alerge chiar atât de repede ca în seara aceea şi a fost sigură că se grăbea doar aşa, ca să aibă mai mult timp să se ascundă.

„Ce curajos, ce curajos!" strigau ochi ei înduioşaţi.

Când, dintr—odată, prin un şoc îngrozitor: în loc să se ascundă, eroul ei alergase afară pe poarta. În faţa acestei dureroase privelişti, Maimie încremeni, de parcă toate dulcile comori pe care le purta cu ea s—ar fi împrăştiat dintr—odată. De mare dispreţ, n—a putut nici măcar să plângă şi, dintr—o pornire de protest împotriva tuturor laşilor jalnici, alergă la Fântâna Sfântului Govor şi se ascunse în locul lui Tony.

Când doica ajunse în dreptul porţii şi—l văzu pe Tony departe în faţa ei, îşi zise că şi celălalt copil căruia îi purta de grijă era cu el şi ieşi în stradă. Seara se lăsă peste Grădină şi sute de persoane ieşiră pe poartă, până şi ultima, care totdeauna trebuia să alerge ca să apuce să iasă, dar Maimie nu se uită la ele. Ea—şi ţinea ochii strâns închişi, lipiţi cu lacrimi arzătoare. Când îi deschise, ceva foarte rece îi alergă în sus, de—a lungul picioarelor şi braţelor, şi i se lăsă în inimă. Era tăcerea Grădinii. Pe urmă auzi *zdrang,* şi dintr—altă parte *zdrang,* şi—apoi *zdrang, zdrang,* undeva departe. Se închideau porţile.

Şi de îndată ce ultimul *zdrang* se stinse, Maimie auzi limpede un glas spunând:

—Totu—i deci în ordine!

Avea un sunet de lemn şi părea să vină de undeva, de sus. Şi ea se uită într—acolo la timp, ca să vadă un ulm întinzându—şi braţele şi căscând.

Era cât pe—aci să—i spună: „N—am ştiut niciodată că poţi să vorbeşti!" când un glas metalic, ce părea că vine de la o lopată de lângă fântână, îl întrebă pe ulm:

—Nu—i oare cam frig acolo sus? Şi ulmul îi răspunse:

—Nu—i prea frig, dar amorţeşti stând atâta într—un picior, şi—şi lovi braţele cu putere, aşa cum fac birjarii mai înainte de—a o lua din loc.

Maimie se miră foarte tare să vadă că şi alţi copaci înalţi fac acelaşi lucru şi se furişă până pe Aleea Copiilor Mici, unde se ghemui cu mare atenţie sub un stejar care ridică din umeri, fără să pară că o ia în seamă.

Nu—i era deloc frig. Purta un palton roşcat şi avea gluga trasă pe cap, astfel încât nu i se vedeau decât faţa mică şi buclele. Tot restul făpturii îi era ascuns în atâta îmbrăcăminte călduroasă, încât părea mai curând o minge. În jurul mijlocului avea aproape patruzeci de centimetri.

Pe Aleea Copiilor Mici se petreceau multe, iar Maimie ajunse tocmai la timp să vadă o magnolie şi un liliac persan trecând peste gard şi pornind într—o plimbare elegantă. Umblau desigur cam ţopăit, dar asta pentru că se foloseau de cârje. Şi o tufă de soc şchiopăta pe alee şi se opri să stea la taclale cu nişte arbuşti de gutui, şi cu toţii purtau cârje. Cârjele lor erau nişte araci, beţigaşele acelea de care se leagă vlăstarii şi arbuştii. Maimie le cunoştea foarte bine, dar niciodată până în noaptea aceea nu ştiuse la ce folosesc.

Se uită pe furiş de—a lungul aleii şi îl văzu pe primul spiriduş. Era un ştrengar care alerga pe drum şi închidea sălciile plângătoare. Făcea asta aşa: apăsa cu o sârmă în trunchiuri şi ele se închideau ca umbrelele, revărsând zăpadă peste micile plante de dedesubt.

—Vai, răule, răule! strigă Maimie indignată, fiindcă ştia ce înseamnă să te trezeşti în cap cu o umbrelă de pe care curge apa.

Din fericire, acesta era destul de departe, ca să—i mai poată ajunge ceva la urechi, însă o crizantemă o auzi şi rosti atât de semnificativ: „Iete—te, dar ce—a fost asta?" încât Maimie a trebuit să iasă din ascunzătoare şi să se arate. Şi—atunci toată lumea de plante s—a văzut în mare încurcătura şi nu ştia ce să facă.

—Bineînţeles, nu—i treaba noastră, vorbi o salbă—moale, după ce şuşotiră între ele, dar ştii foarte bine că n—ar trebui să te găseşti aici şi poate că ar fi de datoria noastră să te—arătăm zânelor; tu ce crezi?

—Cred că n—ar trebui deloc să o faceţi, le răspunse Maimie, ceea ce le miră atât de mult, încât hotărâră înţepate că nu se putea discuta cu ea.

—Nu v—aş fi cerut—o, le asigură ea, dacă aş fi crezut că am făcut ceva rău, şi, bineînţeles, după cuvintele ei, nu mai avură ce să spună. Adăugară doar: „Ce mai zi!" şi: „Asta—i viaţa!" fiindcă pot să fie îngrozitor de sarcastice.

Ei însă îi păru rău pentru cele care nu aveau cârje şi le spuse cu bunăvoinţă:

—Mai înainte de—a mă duce la balul zânelor, aş vrea să vă iau la plimbare, una câte una. Puteţi chiar să vă sprijiniţi pe mine.

La vorbele astea bătură din palme şi ea le conduse în susul Aleii Copiilor Mici şi înapoi, pe rând, una câte una, aşezându—şi câte un braţ sau un deget în jurul celei mai fragile, îndreptându—le piciorul când îl puneau prea caraghios şi purtându—se cu cele străine tot atât de politicos, ca şi cu cele englezeşti, cu toate că nu înţelegea o vorbă din ce spuneau.

În general, s—au purtat frumos, măcar că unele dintre ele s—au plâns că nu le dusese atât de departe ca pe Nancy sau pe Grace, sau pe Dorothy, iar altele au înţepat—o, dar fără s—o facă dinadins, iar ea era prea bine crescută ca să le facă vreo mustrare, până la urmă osteni de—atâta plimbare şi de—abia aştepta să plece de—acolo la bal, dar nu—i mai era frică.

Şi motivul pentru care nu—i mai era frică era că se lăsase noaptea şi—ţi aduci aminte că pe întuneric Maimie era întotdeauna cam ciudată.

Acum ele însă n—ar fi vrut deloc s—o lase să plece, fiindcă:

—Dacă te văd zânele, au prevenit—o, au să—ţi facă ceva rău — au să te ucidă sau au să te silească să ai grijă de copiii lor, sau au să te preschimbe în ceva nesuferit, cum ar fi un brad, căruia nu—i cad frunzele niciodată.

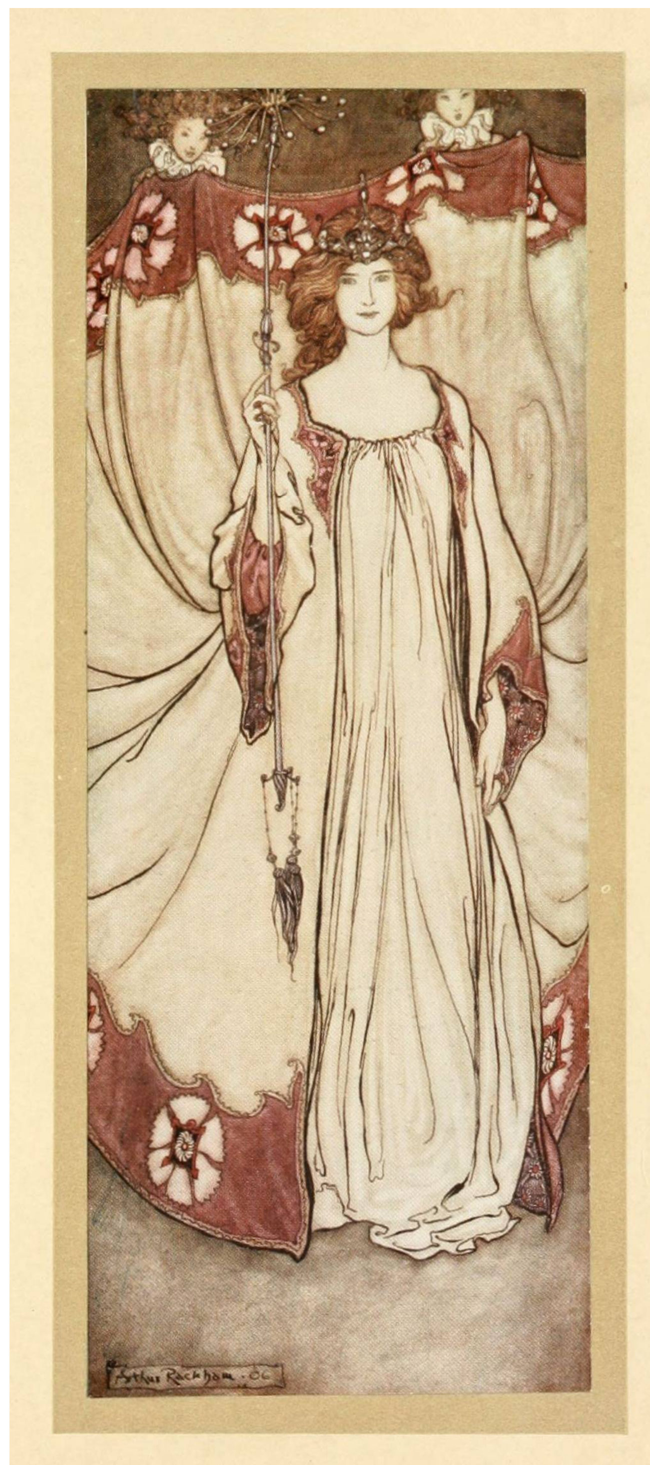
Spunând acestea, priviră cu milă prefăcută către un brad, căci iarna ele invidiază cumplit brazii.

—Haida—de, răspunse tăios bradul, cât de încântător este să stai aici cu haina închisă până—n gât şi să te uiţi la voi, biete fiinţe golaşe, cum tremuraţi de frig!

Asta le—a îmbufnat, cu toate că de fapt ele pricinuiseră toată sfada şi îi schiţară lui Maimie o imagine foarte mohorâtă asupra primejdiilor care—o aşteptau, dacă insista să meargă la bal.

Află de la un alun roşu că suita Reginei nu era acum în toanele ei bune obişnuite, din cauza chinuitei inimi a Ducelui Părăluţă. El era un spiriduş oriental nefericit, ros de—o groaznică boală, anume de—a nu putea iubi, şi, cu toate că—i fuseseră prezentate mai multe doamne din mai multe ţări, nu putea să se îndrăgostească de nici una. Regina Mab, care domneşte în Gradina Kensington, a fost convinsă că fetele ei au să—l vrăjească, dar, vai! inima lui, spunea doctorul, rămânea rece. Acest doctor enervant, care era doctorul lui particular, îi cerceta inima de cum se prezenta o doamnă, şi, apoi, întotdeauna dădea din capul lui chel şi şoptea: „Rece, complet rece". Bineînţeles că Regina Mab s—a simţit jignită şi, mai întâi, a căutat să—i facă impresie poruncindu—i suitei sale să verse lacrimi timp de nouă minute şi pe urmă i—a certat pe amoraşi, decretând să poarte tichii de bufoni, atâta vreme cât nu vor reuşi să topească inima îngheţată a Ducelui.

—Ce—aş mai vrea să văd amoraşii cu micile lor tichii drăgălaşe de bufoni! strigă Maimie şi o luă la goană să—i caute, plină de îndrăzneală, căci amoraşilor nu le plăcea să râzi de ei.

E întotdeauna uşor să descoperi unde se ţine un bal al zânelor, pentru că din acel loc se întind tot felul de panglici spre toate părţile mai umblate ale Grădinii. Şi asta pentru ca invitaţii să poată ajunge la dans fără să—şi ude pantofii. Iar în noaptea acea, panglicile erau roşii şi se vedeau de toată frumuseţea pe zăpadă.

Maimie merse câtva timp de—a lungul uneia dintre ele, fără să întâlnească pe nimeni, dar în cele din urmă zări apropiindu—se un alai de zâne. Spre mirarea ei, păreau ca se întorc de la bal şi de—abia avu vreme să se ascundă, îndoindu—şi genunchii şi întinzându—şi braţele, ca şi cum ar fi fost un scaun de grădină. Şase spiriduşi călare mergeau în faţă şi şase în spate; la mijloc era o trufaşă doamnă de la curte,

cu o trenă lungă pe care i—o ţineau doi paji, şi pe trenă, de parc—ar fi fost un pat, stătea lungită o fată frumoasă, fiindcă ăsta—i felul în care călătoresc zânele nobile. Era îmbrăcată într—o ploaie de aur, dar partea cea mai de invidiat îi era gâtul, albăstrui şi catifelat, care, bineînţeles, îi scotea în evidenţă şiragul de diamante aşa cum nici un gât alb n—ar fi făcut—o. Zânele nobile obţin efectul acesta mult admirat, înţepându—şi pielea şi lăsând ca sângele lor albastru să iasă la suprafaţă şi să le coloreze. Nici nu—ţi poţi închipui ceva atât de strălucitor, decât dacă te—ai uitat la busturile femeilor din vitrinele bijutierilor.

Maimie observă, de asemenea, că întregul alai părea furios, ridicându—şi nasurile mai sus decât poate fi sănătos chiar şi pentru o zână, şi ea—şi zise că probabil se întâmplase iar ca doctorul să spună: ,,Rece, complet rece".

Ei bine, Maimie s—a ţinut de panglică până când a ajuns într—un loc în care panglica a devenit o punte peste un smârc unde o altă zână căzuse şi nu mai era în stare să iasă. Mai întâi, acestei duduite i—a fost teamă de Maimie, care cu toată bunăvoinţa i—a venit în ajutor, însă curând după aceea s—a aşezat în palma ei sporovăind vesel şi spunându—i că o cheamă Brownie şi că, deşi nu era decât o biată cântăreaţă de stradă, se găsea în drum spre bal, să vadă dacă Ducele o să—şi oprească ochii asupra ei.

—Desigur, încuviinţă ea, sunt cam urâţică, făcând—o pe Maimie să se simtă oarecum stingherită pentru că, într—adevăr, sărmana micuţă creatură era urâţică de tot pentru o zână.

Era greu să ştii ce să—i răspunzi.

—Văd eu că—ţi spui că n—am nici o şansă, observă Brownie, cu un tremur în glas.

—Nu spun asta, îi răspunse politicos Maimie, desigur, faţa ta este puţin cam obişnuită, dar...

Era, într—adevăr, destul de greu să—i răspundă.

Din fericire, îşi aduse aminte de tatăl său şi de bazar. El se dusese odată la un bazar foarte la modă, unde, plătind numai o jumătate de coroană, puteai vedea cele mai frumoase femei din Londra. La întoarcerea acasă însă, în loc să fie nemulţumit de mama lui Maimie, îi spusese: „Nu poţi să—ţi închipui, draga mea, ce mângâiere este să vezi din nou o faţă obişnuită".

Maimie îi repetă zânei povestea asta, care o încuraja foarte mult pe micuţa creatură. Şi, într—adevăr, ea nu mai avu nici cea mai mică îndoială că Ducele avea s—o aleagă. Aşa încât se lasă să alunece cât mai repede de—a lungul panglicii, strigându—i lui Maimie să nu vină după ea, ca Regina să nu—i facă vreun rău.

Dar curiozitatea o împingea pe Maimie înainte. Şi de îndată ce ajunse la cei şapte castani spanioli, dădu peste o lumină minunată. Se furişă mai departe, până când ajunse aproape de tot, şi—atunci stătu să se uite de după un copac.

Lumina, suspendată la înălţimea la care—ţi este capul, se compunea din miliarde de licurici ţinându—se unii de alţii şi formând astfel un baldachin strălucitor deasupra cercului zânelor. Mii de făpturi mici stăteau în jur să se uite, dar erau în întuneric şi înveşmântate în culori închise faţă de creaturile superbe dinăuntrul cercului luminos, atât de neînchipuit de luminos, încât Maimie trebuia să clipească repede tot timpul cât privea într—acolo.

Era uimitor şi chiar enervant că Ducele Părăluţă nu era în stare să se îndrăgostească pe loc; şi totuşi, sumbra sa Alteţă nu era îndrăgostit; puteai să—ţi dai seama de asta după stânjenitele priviri ale Reginei şi ale suitei sale (cu toate că se făceau că nu le pasă), după felul în care preafrumoasele doamne—zâne care erau aduse dinaintea lui ca să fie alese izbucneau în lacrimi, când li se spunea să treacă mai departe, şi chiar după însăşi posomorâta lui figură.

Maimie îl putea vedea şi pe sclifositul de doctor cercetându—i inima şi—l auzea repetând aceleaşi vorbe, cu glasul lui de papagal. Îi părea rău mai ales pentru micii amoraşi, care stăteau cu tichiile lor de bufoni prin locuri întunecate şi care, de fiecare dată când auzeau: „Rece, complet rece", îşi plecau capetele nefericiţi.

Era dezamăgită că nu—l zăreşte pe Peter Pan şi pot să—ţi spun acum de ce întârzia el în noaptea aceea. Barca i se încurcase în Serpentină printre sloiurile plutitoare, printre care trebuia să—şi croiască un făgaş de trecere primejdios, cu vâsla lui de nădejde.

Zânelor nu le prea lipsise până acum, căci tot nu puteau dansa, atât de tristă le era inima. Ele uită paşii de dans când sunt triste şi şi—i amintesc din nou când sunt vesele. David îmi zice că zânele nu spun niciodată: „Ne simţim fericite", ci spun aşa: „Ne simţim *dansant".*

Ei bine, arătau într—adevăr foarte „nedansant", când, dintr—odată, izbucni un hohot de râs printre privitori, fiindcă Brownie tocmai venise şi insista că are şi ea dreptul să fie prezentată Ducelui.

Maimie se aplecă să vadă ce avea să se întâmple cu prietena ei, cu toate că n—avea nici o nădejde în

ce—o privea; nimeni nu părea să aibă vreo nădejde în afară de Brownie însăşi, care, oricum, era pe deplin încrezătoare. Fu condusă dinaintea Alteţei sale, iar doctorul, punându—şi degetul, neglijent, pe inima Ducelui, care putea fi consultată, mai lesne, printr—o uşiţă din haina lui de diamante, începuse să spună mecanic: „Rece, comp..." când se opri dintr—odată.

—Ce—i asta?! strigă şi mai întâi scutura inima ca pe—un ceas şi pe urmă îşi aşeză urechea pe ea.

—Extraordinar! strigă iar doctorul, în timp ce, bineînţeles, printre spectatori emoţia ajunsese la culme, iar zânele leşinau în dreapta şi—n stânga.

Fiecare, ţinându—şi răsuflarea, îl privea pe Duce care, speriat, arăta de parcă ar fi vrut s—o ia la goană.

—Măiculiţă! se auzi murmurând doctorul, iar inima acum, evident, frigea, căci el trebui să—şi tragă repede degetele de pe ea şi să şi le ducă la gură.

Urmă un moment de pauză, înspăimântător. După care, cu un glas puternic şi înclinându—se cât mai adânc, doctorul rosti entuziasmat:

—Înaltul meu stăpân, am cinstea să aduc la cunoştinţa Excelenţei voastre că sunteţi îndrăgostit.

Nu poţi să—ţi dai seama de urmarea unor asemenea cuvinte. Brownie îşi întinse braţele spre Duce, şi el se azvârli în ele. Regina se azvârli în braţele Lordului Şambelan şi doamnele din suită în braţele domnilor, pentru că eticheta curţii le cerea s—o imite pe Regină în orice—ar fi făcut. Şi astfel, într—o singură clipă, avură loc aproape cincizeci de nunţi fiindcă, dacă te azvârli în braţele cuiva, asta la zâne înseamnă nuntă. Şi, desigur, trebuie să fie de faţă şi un preot.

Ce—a mai ovaţionat şi—a mai ţopăit întreaga adunare! Trompetele răsunară, luna apăru pe cer şi numaidecât o mie de perechi se prinseră de razele ei ca de panglicile dintr—un dans de Armindeni şi începură să se legene în pas de vals, lăsându—se cu frenezie purtate în jurul cercului zânelor. Cea mai plăcută privelişte a fost însă când amoraşii şi—au smuls tichiile de bufoni şi le—au azvârlit cât mai sus, în aer, deasupra capetelor. Şi chiar atunci apăru Maimie şi strică totul!

Nu s—a mai putut stăpâni. Îşi ieşise din minţi de încântare pentru norocul micii ei prietene, aşa că făcu înainte câţiva paşi şi strigă în extaz:

—Vai, Brownie, ce minunat!

Încremeniră toţi, muzica se opri, luminile se stinseră şi, cât ai zice: „Vai!" Maimie îşi dădu seama cu groază de primejdia în care se găsea; prea târziu îşi aduse aminte că era un copil rătăcit într—un loc în care nici o făptură omenească nu trebuia să se găsească în timpul dintre închiderea şi deschiderea porţilor; auzi forfota unei mulţimi mânioase şi văzu mii de săbii scânteind, s—o omoare. Scoase un ţipăt

de groază şi o luă la goană.

Ce goană! Şi—n tot acest timp ochii îi stăteau să—i sară din cap. De mai multe ori se lăsă la pământ, dar numaidecât sărea în picioare şi o pornea iar. Era atât de înspăimântată încât, la nu moment dat, nici nu ştia dacă se mai găsea în Grădină. Singurul lucru de care mai era convinsă era că nu trebuia să se oprească deloc din alergat şi credea că mai aleargă încă pe când de mult căzuse printre Smochini şi adormise. Cât despre fulgii de zăpadă care i se lăsau pe faţă, credea că sunt sărutările mamei ei dorindu—i noapte bună. Credea că învelişul de zăpadă de pe ea era o plapumă caldă şi căuta să şi—l tragă peste cap. Şi când, ca prin vis, auzi glasuri în jurul ei, îşi zise că era mama care—l aducea pe tatăl ei la uşa odăiţei s—o vadă cum doarme. Dar, de fapt, erau zânele şi spiriduşii.

Îmi pare foarte bine să—ţi pot spune că ei nu mai voiau să—i facă rău. Când o luase la goană de dinaintea lor, strigaseră de se dărâma cerul: „Omorâţi—o! Preschimbaţi—o în ceva urâcios de tot!" şi aşa mai departe, dar nu porniseră numaidecât pe urma ei, ci se apucaseră să discute care s—o ia înainte, şi asta i—a lăsat timp Ducesei Brownie să se arunce la pământ dinaintea Reginei, cerându—i o favoare.

Fiecare mireasă avea dreptul la o favoare şi ea ceru viaţa lui Maimie.

—Orice, în afara de asta, răspunse Regina neînduplecată şi toate zânele şi toţi spiriduşii o îngânară:

—Orice, în afară de asta!

Dar când auziră cum se împrietenise Maimie cu Brownie ajutând—o să ajungă la bal, spre marea lor glorie şi marele lor renume, strigară de trei ori: „ura" pentru micuţa fiinţă omenească şi porniră în şir, ca o adevărată armată, să—i mulţumească, în frunte cu suita Reginei şi cu baldachinul de licurici deasupra capetelor lor. I—au putut da uşor de urmă lui Maimie, după paşii din zăpadă.

Dar cu toate că au găsit—o printre Smochini, acoperită de zăpadă, părea imposibil să—i aducă mulţumiri, căci n—o puteau trezi. Începură formalităţile de mulţumire — adică noul Rege se căţără pe trupul ei şi—i citi o lungă scrisoare de bun venit, dar ea nu auzi nimic. Se apucară, de asemenea, să dea la o parte zăpada de pe ea, dar imediat ea se acoperi din nou şi atunci înţeleseră că era în primejdie să moară de frig.

—Preschimbaţi—o în ceva căruia să nu—i pese de frig, îşi dădu cu părerea doctorul şi asta părea o sugestie bună, numai că singurul lucru despre care le veni în minte că nu—i păsa de frig era un fulg de zăpadă.

—Şi ar putea să se topească, observă Regina.

Aşa că trebuiră să renunţe la ideea asta.

Încercară ca îndârjire s—o ducă într—un loc adăpostit, dar, cu toate că erau atât de mulţi, ea se dovedi prea grea. În vremea asta, toate doamnele plângeau în batiste. Iată însă că amoraşii avură o idee strălucită.

—Construiţi o casă în jurul ei, strigară ei.

Şi numaidecât fiecare înţelese că asta era chiar ceea ce trebuia făcut. Imediat, o sută de spiriduşi cu topoare se împrăştiară printre ramurile copacilor, iar arhitecţii alergară în jurul lui Maimie să o măsoare; se ridică pe loc, la picioarele ei, un depozit de cărămizi şi şaptezeci şi cinci de zidari apărură în goană cu piatra de temelie, şi Regina o aşeză, în timp ce spiriduşii supraveghetori fură angajaţi să aibă grijă de copiii care—ar fi putut încurca treaba. Se ridică schelăria şi locul răsuna de ciocane şi dălţi, şi strunguri rotative, în timp ce se aşeza acoperişul deasupra, iar în ferestre geamurile.

Casa era exact de mărimea lui Maimie şi încântătoare. Şi cum unul din braţele fetiţei era întins, le—a dat oarecare bătaie de cap, dar până la urmă construiră un cerdac în jurul lui, care să ducă la uşa din faţă. Ferestrele erau de mărimea unei cărţi cu poze colorate şi uşa era ceva mai mică, dar Maimie putea ieşi uşor din casă, dând la o parte acoperişul. Zânele şi spiriduşii, după cum le e obiceiul, bătură din palme de încântare că dovediseră atâta inteligentă şi îndrăgiră atât de mult Casa cea Mică, încât nu puteau să—şi închipuie că o şi terminaseră. Aşa că—i mai adăugară câte ceva pe ici, pe colo, şi chiar şi după aceea tot mai găsiră ceva de adăugat.

De exemplu, doi spiriduşi suiră o scară pe casă şi puseră acolo un horn.

—Acum tare ne e teamă că—i cu totul terminată, oftară ei.

Dar n—a fost aşa, fiindcă alţi doi spiriduşi suiră o scară pe casă şi legară de horn ceva fum.

—Desigur că acum e terminată, spuseră ei cu tristeţe.

—Dar deloc! strigă un licurici. Dacă are să se trezească şi n—are să vadă nici o lumină de noapte, s—ar putea să se sperie, aşa că am să fiu eu lumina ei de noapte.

—Aşteaptă puţin, adăugă şi un negustor de porţelanuri, să—i fac un sfeşnic.

Acum însă, din păcate, totul era absolut gata. Ba nu, slavă Domnului!

—Dumnezeule, exclamă un fabricant de alămuri, uşa n—are clanţă! şi—i puse şi el o clanţă.

Un fierar adăugă în faţa uşii un grătar de şters picioarele şi o cucoană bătrână veni în goană cu o rogojină. Dulgherii aduseră un butoi cu apă şi vopsitorii insistară să—l vopsească.

În sfârşit, gata!

—Gata?! Cum să fie gata? întrebă dispreţuitor instalatorul. Gata mai înainte de—a avea apă caldă şi rece înăuntru? şi—i puse şi el apă caldă şi rece.

Apoi sosi o armată întreagă de grădinari cu cotigi de—ale zânelor, cu sape şi seminţe, şi bulbi, şi sere, şi—n curând în faţa cerdacului se întinse o curte plină de flori, iar în stânga lui o grădină de zarzavat, iar pe ziduri se ridicară trandafiri şi viţă căţărătoare, şi în mai puţin de cinci minute toate aceste frumuseţi erau în floare.

Ei, ce frumoasă arăta acum Casa cea Mică! Numai că, din păcate, era în sfârşit gata cu totul şi nu mai aveau decât s—o lase acolo şi să se întoarcă la dans. Şi toate zânele şi spiriduşii, depărtându—se, îi trimiseră bezele, şi ultima care o părăsi fu Brownie. Ea rămase o clipă în spatele celorlalţi, ca să strecoare un vis drăguţ pe horn.

Şi toată noaptea căsuţa încântătoare stătu acolo, printre Smochini, purtându—i de grijă lui Maimie, şi ea habar n—avea. A dormit până când i s—a terminat tot visul şi s—a trezit simţindu—se nespus de plăcut şi confortabil, tocmai când se crăpa de ziuă. Şi atunci, aproape să adoarmă din nou, strigă:

—Tony! fiindcă ea credea că e în odăiţa ei de—acasă.

Dar cum Tony nu—i răspunse, se ridică în capul oaselor, încât se lovi cu capul de acoperişul care se deschise precum capacul unei cutii şi, spre uimirea ei, văzu de jur împrejur Grădina Kensington, acoperită de zăpadă. Cum nu se mai găsea în odăiţa ei de—acasă, se întrebă dacă era chiar ea şi se ciupi de obraji, şi—atunci înţelese că era chiar ea şi—şi aduse aminte că se afla în miezul unei mari aventuri, îşi aminti tot ce i se întâmplase de la închiderea porţilor Grădinii până în momentul în care o luase la goană de dinaintea zânelor; dar cum oare, se întrebă ea, ajunsese într—un loc atât de ciudat? Ieşi din casă, prin acoperiş, drept în Grădină şi atunci văzu delicioasa căsuţă în care—şi petrecuse noaptea. O încântă atât de mult, încât nu—şi mai putu lua gândul de la ea.

—O, scumpo! O, drăguţo! O, dragoste! strigă ea.

Se vede că glasul omenesc o sperie însă pe Casa cea Mică sau poate ea ştia că rostul i se terminase, fiindcă de—abia rosti Maimie cuvintele acestea, şi începu să se micşoreze — se strângea atât de încet, încât Maimie nici nu putea să creadă că se strânge, dar în curând văzu că n—ar mai fi putut s—o cuprindă. Rămânea mereu la fel de întreagă, numai că se făcea tot mai mică şi, odată cu ea, se micşora şi curtea. Şi zăpada o înconjura, înghiţind casa cu curte cu tot. Ajunse de mărimea unei cuşti de căţel şi—apoi cât o jucărioară, dat tot i se mai puteau vedea fumul din horn şi clanţa de la uşă, şi trandafirii de pe ziduri, fiecare în întregime. Lumina licuriciului se stingea şi ea, dar mai era încă acolo.

—Scumpo, dragă, nu pleca! striga Maimie căzând în genunchi, fiindcă acum căsuţa ajunsese de mărimea unui mosor de aţă, dar tot complet întreagă.

Iar când Maimie îşi întinse braţele s—o implore, zăpada o năpădi din toate părţile până o acoperi de tot, şi—acolo unde fusese mai înainte casa, acum nu mai era decât o întindere neîntreruptă de zăpadă.

Maimie bătu cu piciorul în neştire pe locul acela şi—şi duse mâinile la ochi, când iată că auzi o voce dulce zicându—i:

—Nu plânge, drăgălaşă fiinţă omenească, nu plânge!

Şi când se întoarse, văzu un preafrumos băieţel gol—goluţ care—o privea cu duioşie. Şi a ştiut pe dată că trebuia să fie Peter Pan.

6.CAPRA LUI PETER

Maimie se simţi cuprinsă de sfială, dar Peter nu ştia ce era sfiala:
—Sper c—ai dormit bine, îi spuse el cu toată seriozitatea.
—Mulţumesc, îi răspunse ea, mi—a fost cald şi bine. Dar ţie, şi—l privi stânjenită cât era de gol, nu ţi—e deloc frig?

Dar „frig" era un alt cuvânt pe care Peter îl uitase, aşa încât îi răspunse:
—Cred că nu. Dar s—ar putea să greşesc. Ştii, nu cunosc multe lucruri. Nu sunt chiar un băieţel; Solomon spune că sunt un „Juma—Juma".
—Iată dar cum se numeşte, spuse Maimie pe gânduri.
—Nu—i chiar numele meu, îi explică el, numele meu e Peter Pan.
—Da, bineînţeles, ştiu, toată lumea ştie, urmă ea.

Nu—ţi poţi da seama ce plăcere i—a făcut lui Peter să afle că toată Lumea de dincolo de porţile Grădinii Kensington ştia de el. O rugă pe Maimie să—i spună ce ştiau şi ce spuneau, şi ea îi făcu pe plac. În tot acest timp stăteau pe trunchiul unui copac căzut; Peter curăţase de zăpadă locul unde stătea Maimie, dar el se aşezase într—o parte care avea zăpadă pe ea.
—Înghesuie—te—ncoace, îi spuse ea.
—Cum adică? întrebă el.

Şi ea—i arătă cum. Şi—atunci el se apropie. Vorbiră unul cu altul şi el află că lumea ştia multe despre el, dar nu chiar toate; nu ştia că se întorsese la mama lui şi că găsise fereastra zăbrelită, de exemplu, dar nu—i spuse nimic lui Maimie despre această întâmplare care încă—l mai umilea.
—Se ştie că mă joc ca un băieţel adevărat? întrebă el, cu mândrie. Te rog, Maimie, spune—le!

Dar când el îi arătă cum se juca, punându—şi cercul să plutească pe Iazul Rotund, şi celelalte, ea se îngrozi de—a dreptul.
—Toate jocurile tale, îi spuse uitându—se la el cu ochi mari, sunt cu totul, cu totul greşite şi nu sunt deloc aşa ca ale băieţilor.

Auzind una ca asta, bietul Peter scoase un geamăt şi plânse pentru prima oară de nu ştiu câtă vreme. Lui Maimie îi păru rău pentru el şi—i dădu batista ei, dar el nu ştia defel ce să facă cu batista, aşa că ea—i arătă cum s—o folosească, adică îşi şterse ochii şi apoi i—o întinse şi lui, spunându—i:
—Fă şi tu aşa!

Dar el, în loc să—şi şteargă propriii ochi, se apucă să—i şteargă pe—ai ei, iar ea îşi spuse că era mai bine să declare că asta şi dorise şi, din milă pentru el, adăugă:
—Dacă vrei, am să—ţi dau o sărutare.

Dar, cu toate că el odată ştiuse ce era o sărutare, uitase de mult, aşa că—i răspunsese:
—Mulţumesc! şi—i întinse mâna, zicându—şi că ea—i va pune ceva în palmă.

Pentru fetiţă a fost un şoc. Dar simţi că n—ar fi putut să—i explice despre ce e vorba, fără să—l facă să se simtă prost. Aşa încât, cu o fermecătoare delicateţe, îi dădu lui Peter un degetar care se găsea din întâmplare la ea în buzunar şi declară că era o sărutare. Bietul băieţel! El o crezu şi din ziua aceea îl poartă în deget, cu toate c—ar fi greu să găseşti pe cineva căruia să—i trebuiască un degetar atât de mic. Vezi că, deşi nu era decât un copil mititel, trecuseră ani şi ani de când îşi văzuse mama şi trebuie să spun că băieţelul acela care—l înlocuise era acum un bărbat cu favoriţi. Dar nu trebuie să crezi că Peter Pan era un băieţel de care să—ţi fie milă mai curând decât să—l admiri; dacă Maimie începuse prin a crede aşa ceva, curând ea—şi dădu seama ca se înşelase foarte tare. Ochii ei străluciră de admiraţie când el îi povesti aventurile lui, mai cu seamă cum umblase de colo—colo între insulă şi Grădina Kensington, în Cuibul de Sturz.
—Ce romantic! exclamă Maimie.

Dar ăsta era un alt cuvânt necunoscut pentru Peter. Şi el îşi lăsă capul în jos crezând că—l dispreţuieşte.

—Presupun că Tony n—ar fi făcut aşa ceva, spuse el, cu umilinţă.
—Niciodată, niciodată, răspunse ea, deplin convinsă, i—ar fi fost frică!
—Ce—i aceea frică? întrebă Peter, dorind foarte mult să afle ce putea să fie acel lucru, pe care—l credea splendid. Aş vrea să mă—nveţi, Maimie, cum să—mi fie frică!
—Cred că nimeni nu te—ar putea învăţa aşa ceva, îi răspunse ea cu adoraţie, dar Peter crezu că voia să spună că e de fapt un prostănac.

Ea—i povesti despre Tony şi despre acele răutăţi pe care le făcuse în întuneric ca să—l sperie (ştiuse foarte bine că făcea ceva rău), dar Peter din nou îi înţelese greşit gândul şi exclamă:
—Vai, cât aş vrea să fiu la fel de curajos ca Tony!

Asta o enervă.
—Eşti de douăzeci de mii de ori mai curajos decât Tony! Şi eşti cel mai curajos băiat pe care—l cunosc!

El de—abia îndrăzni s—o creadă, dar când îşi dădu seama că aşa şi era, scoase un strigăt de bucurie.
—Şi dacă vrei foarte mult să—mi dai o sărutare, adăugă Maimie, poţi s—o faci.

Codindu—se, Peter începu să—şi scoată degetarul. Crezuse că i—l ceruse înapoi.
—N—am vrut să spun sărutare, adăugă ea numaidecât, am vrut să spun un degetar!
—Ce—i aia? întrebă el.
—E uite—aşa! şopti ea şi—i dădu o sărutare.
—Mi—ar plăcea foarte mult să—ţi dau un degetar, spuse Peter grav, aşa că—i dădu şi el. Ba chiar îi dădu o mulţime de degetare şi—apoi îi veni în minte o idee încântătoare. Maimie, întrebă el, vrei să te măriţi cu mine?

Or, trebuie să spun, oricât ar părea de ciudat, că aceeaşi idee îi venise în minte şi lui Maimie, exact în acelaşi timp.
—Aş vrea foarte mult, îi răspunse ea, dar are să fie loc în barcă pentru amândoi?
—Dacă te—nghesui mult, spuse el cu multă ardoare.
—Dar oare păsările n—au să fie supărate?

El o asigură că păsările aveau să fie încântate să o primească, cu toate că eu nu sunt chiar atât de sigur de asta. Şi mai spuse şi că iarna, de altfel, erau foarte puţine păsări.
—Bineînţeles că ele ar putea să—ţi ceară hainele, a trebuit el să recunoască, şovăind.

Ea se indignă de aşa ceva.
—Se gândesc mereu la cuiburile lor, căută el să le scuze, şi unele bucăţele din tine — şi el îi mângâie blana paltonului — le—ar putea ademeni.
—N—am să le dau blana! exclamă ea dintr—odată.
—Nu, căută el s—o liniştească, mai mângâind—o totuşi puţin, nu! Vai, Maimie, adăugă el extaziat, ştii tu de ce te iubesc atât de mult? Pentru că eşti ca un cuib minunat.

Asta o făcu să se simtă oarecum stingherită.
—Cred că acum vorbeşti mai mult ca o pasăre decât ca un băiat, îi spuse, dându—se înapoi.

Şi, într—adevăr, el semăna mai mult cu o pasăre.
—În definitiv, murmură ea, nu eşti decât un „Juma—Juma".

Dar asta îl duru pe Peter atât de mult, încât ea adăugă numaidecât:
—Trebuie să fie delicios să fii aşa!
—Vino să fii şi tu atunci la fel, Maimie dragă, o imploră el.

Şi porniră împreună spre barcă, fiindcă acum se apropia ora de deschidere a porţilor.
—Şi să ştii că nu eşti deloc ca un cuib, îi şopti el, ca să—i facă plăcere.
— Dar cred că e destul de drăguţ să fii ca un cuib, îl contrazise ea, numai aşa, cum face orice femeie. Şi—apoi adăugă: Peter, dragule, cu toate că nu le pot da blana mea, n—o să am nimic împotrivă să—şi facă în ea cuiburile. Ia închipuie—ţi un cuib pe gâtul meu, cu mici ouă pestriţe! O, Peter, ce minunat!

Dar cum se—apropiau de Serpentină, o trecu un fior şi spuse:
—Bineînţeles c—am să mă duc adesea s—o văd pe mama; des de tot, nu—i aşa? Nu—i ca şi cum

mi—aş lua rămas—bun de la mama pentru totdeauna, nu—i deloc aşa...
—O, nu, o asigură Peter.

Dar în inima lui, ştia foarte bine că era chiar aşa. Şi i—ar fi spus—o, dacă nu i—ar fi fost atât de teamă să n—o piardă. O îndrăgise aşa de mult, încât simţea că n—ar mai fi putut să trăiască fără ea. Îşi spuse: „Are să—şi uite mama cu timpul şi—are să fie fericită cu mine". Şi se grăbea, dându—i mereu degetare.

Dar chiar când văzu barca şi scoase un strigăt de entuziasm de atâta frumuseţe, ea tot continuă să vorbească, tremurând, despre mama ei:

—Ştii foarte bine, Peter, nu—i aşa, că n—aş putea să vin cu tine decât dac—aş şti cu siguranţă că m—aş putea întoarce la mama ori de câte ori aş vrea. Peter, răspunde—mi, nu—i aşa?

—Aşa e, încuviinţă el, dar nu mai putu s—o privească în faţă. Dacă eşti sigură că mama ta o să te mai vrea, adăugă el îmbufnat.

—Ce—ţi dă prin minte, să nu mă mai vrea mama pe mine! strigă Maimie, cu ochii scânteind.

—Dacă n—o să pună zăbrele la fereastră, adăugă Peter, cu duritate.

—Dar uşa, îi răspunse Maimie, are să fie totdeauna deschisă şi mama are să mă aştepte totdeauna.

—Atunci, îi spuse Peter cu oarecare asprime, urcă—te—n barcă, dacă eşti atât de sigură de ea!

Şi—i dădu mâna să o ajute să intre în Cuibul de Sturz.

—Dar de ce nu te uiţi la mine? îl întrebă ea, apucându—l de braţ.

Peter se strădui din răsputeri să n—o privească, se strădui să meargă mai departe, pe urmă înghiţi în sec şi sări pe ţărm şi se aşeză nefericit în zăpadă.

Ea veni la el.

—Ce s—a întâmplat, Peter drag?

—O, Maimie, strigă el, nu e cinstit din partea mea să te iau cu mine, dacă tu crezi c—ai să te mai poţi întoarce acasă. Mama ta... şi înghiţi în sec, tu nu cunoşti mamele aşa cum le cunosc eu!

Şi—atunci îi povesti nenorocita întâmplare, cum se puseseră zăbrele la fereastra pe care—ar fi trebuit să intre. Şi cât îi povesti, ea oftă întruna.

—Dar mama mea... mama mea...

—Şi a ta, îi spuse Peter. Toate sunt la fel. Trebuie să—ţi spun că de pe—acum caută un alt copil.

—Nu pot să cred, se înspăimântă ea. Vezi, când ai plecat tu de—acasă, mama ta nu mai avea alt copil, dar a mea îl are pe Tony şi desigur că, dacă au unul, nu mai vor alţii.

La asta, Peter îi răspunse amar:

—Ar trebui să vezi scrisorile pe care le primeşte Solomon de la cucoane care au şase copii.

Şi chiar atunci auziră un *zdrang* de fiare şi—apoi iar *zdrang, zdrang,* de jur împrejurul Grădinii. Se deschideau porţile şi Peter sări nervos în barca lui. Ştia că acum Maimie nu avea să mai vină cu el şi căuta voiniceşte să nu plângă. Dar Maimie plângea cu sughiţuri, mai—mai să—ţi rupă inima.

—Dacă am să ajung prea târziu? Vai, Peter, dacă şi—a luat cumva un alt copil?

Şi el sări din nou pe ţărm, de parcă ea l—ar fi chemat.

—Diseară am să vin sa te caut, îi răspunse apropiindu—se de ea, dar dacă te grăbeşti să te duci, cred c—ai să ajungi la timp.

Şi după asta îi apăsa un ultim degetar pe mica ei gură dulce şi—şi acoperi faţa cu mâinile, să n—o vadă cum pleacă.

—Peter scump! strigă ea.

—Maimie scumpă! strigă nefericitul băiat.

Ea se azvârli în braţele lui, astfel încât era ca un fel de nuntă a zânelor, şi pe urmă o luă la goană de—acolo. Cum se mai grăbea să ajungă la poartă! Poţi să fii sigur că în seara aceea Peter a venit în Grădina Kensington de îndată ce a sunat închiderea porţilor, dar n—a mai găsit nici o Maimie, aşa că a înţeles că ea ajunsese la timp. Multă vreme după aceea el a tot sperat că într—o noapte ea se va întoarce;

adesea i se părea c—o vede aşteptându—l pe ţărmul Serpentinei, pe când îşi trăgea barca la mal. Dar Maimie nu s—a mai întors niciodată. Ar fi vrut s—o facă, dar îi era teamă că, dacă l—ar mai vedea pe scumpul ei „Juma—Juma", ar zăbovi cu el prea mult. Şi pe urmă şi dădaca o supraveghea acum mai îndeaproape. Dar adesea vorbea cu dragoste de Peter şi—i croşetă un săculeţ pentru ceainic, şi într—o zi, întrebându—se ce să—i dea în dar, mama îi făcu o propunere:

—Nimic nu i—ar putea fi mai folositor decât o capră.

—Ar putea să călărească pe ea, strigă Maimie, şi totodată să şi cânte din nai!

—Atunci, o întrebă mama, n—ai vrea să—i dai capra ta, cu care—l sperii noaptea pe Tony?

—Dar nu—i o capră adevărată! îi răspunse Maimie.

—Lui Tony îi pare cu totul adevărată, observă mama.

—Şi mie mi se pare înfricoşător de—adevărată, recunoscu Maimie, dar cum să i—o dau lui Peter?

Mama ei ştia cum ar putea să facă aşa ceva şi a doua zi, însoţiţi de Tony (care era într—adevăr un băieţel cu totul drăguţ, deşi, bineînţeles, nu se putea compara cu Peter), se duseră în Grădina Kensington şi Maimie se aşeză singură într—un cerc de zâne şi apoi mama ei, care era o doamnă plină de calităţi, rosti vorbele astea:

Ia spune—mi fată, neapărat,
Lui Peter Pan ce ai de dat?

La care Maimie, răspunse:

O capră am, s—o călărească
Şi—o las aici să o găsească.

După care—şi desfăcu braţele în aşa fel, de parc—ar fi aruncat seminţe şi se răsuci de trei ori în cerc. Apoi vorbi Tony:

Iar dacă Peter o găseşte,
Noaptea, atunci, mai mă—ngrozeşte?

Şi Maimie răspunse:

Noaptea, ziua, jur, oricând,
Capre să nu văd nicicând.

Şi pe urmă Maimie îi mai lăsă lui Peter, în acelaşi loc, şi o scrisoare în care—i explica ce făcuse, rugându—l să le ceară zânelor să preschimbe capra într—una pe care să se poată călări. Ei bine, totul se întâmplă exact aşa cum sperase ea, căci Peter găsi scrisoarea şi, bineînţeles, pentru zâne nimic nu era mai simplu decât să preschimbe capra într—una adevărată. Şi iată cum şi—a căpătat Peter capra pe care călăreşte prin Grădina Kensington, noapte de noapte, cântând dumnezeieşte din naiul lui. Şi Maimie se ţinu de promisiune şi nu—l mai înspăimântă niciodată pe Tony cu vreo capră, cu toate că am auzit că a inventat un alt animal. Şi până se făcu o fată mare de tot, ea continuă să—i lase tot felul de daruri lui Peter în Grădina Kensington (cu scrisori în care îl lămurea cum se jucau copiii cu ele). Şi n—a făcut numai ea aşa ceva. David face la fel, de exemplu, căci şi el, şi eu cunoaştem locul unde să lăsăm câte—un dar pentru Peter. Şi noi am putea să—ţi spunem şi ţie, dacă vrei, dar rogu—te! să nu ne întrebi de asta când e şi Porthos de faţă, fiindcă lui îi plac atât de mult jucăriile, încât, dac—ar şti care—i locul acela, le—ar lua pe toate.

Şi cu toate că Peter îşi mai aduce aminte de Maimie, a devenit iar vesel ca de obicei, şi—adesea, de mare bucurie, sare de pe capra lui şi se trânteşte în iarbă dând din picioare. Ei, dar ce voioasă—i viaţa lui! Numai că, mai păstrând o vagă amintire a vremii când fusese copil de—adevărat, se poartă deosebit de atent cu rândunicile de casă când vin în vizită pe insulă, pentru că rândunicile de casă sunt spiritele copiilor mici care au murit. Ele îşi clădesc cuiburile totdeauna sub streaşină caselor în care locuiseră când fuseseră fiinţe omeneşti şi uneori încearcă să zboare înăuntru pe fereastra vreunei odăi de copil. Probabil de—asta ţine Peter la ele mai mult decât la oricare alte păsări.

Şi Casa cea Mică? în fiecare noapte legiuită — adică în toate nopţile, afară de cele în care are loc un

bal — spiriduşii construiesc acum Casa cea Mică, pentru cazul în care s—ar mai găsi vreun pui de om, pierdut prin Grădina Kensington. Şi Peter umblă călare în jurul Grădinii căutându—i pe cei pierduţi şi, când găseşte unul, îl ia pe capra lui şi—l duce la Casa cea Mică. Şi când, de dimineaţă, copilul se trezeşte, e în casă, iar când iese din ea, o vede. Şi spiriduşii construiesc casa cu voioşie, pentru că—i atât de drăguţă, dar Peter umblă pe capră prin Grădină în amintirea lui Maimie şi pentru că tot îi mai place să se poarte aşa cum îşi închipuie că fac băieţii cei adevăraţi.

Dar nu trebuie să crezi că dacă, undeva, printre copaci, Casa cea Mică licăreşte, eşti în siguranţă dacă rămâi în Grădină după ora de închidere. Dacă se întâmplă cumva să fie pe—afară nişte zâne rele, cu siguranţă c—au să—ţi facă rău şi, chiar dacă nu sunt zâne, poţi pieri de frig şi de întuneric mai înainte

de—a apărea Peter pe—acolo. A ajuns de multe ori prea târziu şi, când vede că—i prea târziu, se întoarce repede la Cuibul de Sturz să—şi ia vâsla, despre a cărei adevărată folosire i—a spus Maimie, şi se—apucă să sape un mormânt pentru copilul pierdut. Pe urmă ridică deasupra o piatră pe care îi scrie iniţialele. El face asta numaidecât, fiindcă—şi spune că probabil aşa ar face şi băieţii cei adevăraţi. Şi fără îndoială că ai băgat de seamă micile pietre de mormânt, precum şi că totdeauna sunt câte două. Le aşază câte două, pentru că aşa par mai puţin singuratice. Şi cred că priveliştea cea mai impresionantă din Grădina Kensington este aceea a celor două pietre de mormânt, ale lui Walter Stephen Matthews şi Phoebe Phelps. Acolo i—a găsit Peter pe cei doi copii care au căzut neobservaţi din cărucioarele lor, Phoebe, în vârstă de treisprezece luni, şi Walter, probabil ceva mai mic, fiindcă se pare că Peter a avut o uşoară reţinere ce vârstă să pună pe piatra acestuia. Stau unul lângă altul şi inscripţia de pe pietre este doar aceasta:

W St. M — 13 P.P. 1841

David aşază uneori flori albe pe cele două morminte nevinovate.

Dar mai cu seamă ce straniu e pentru părinţi să alerge în Grădină la deschiderea, porţilor, căutându—şi copiii pierduţi, şi să găsească în locul lor o mică piatră de mormânt. Sper însă că Peter nu apare neapărat totdeauna cu sapa lui.

E, într—adevăr, prea trist.

13A
P.P.
1841
W
St.M
Arthur Rackham 06